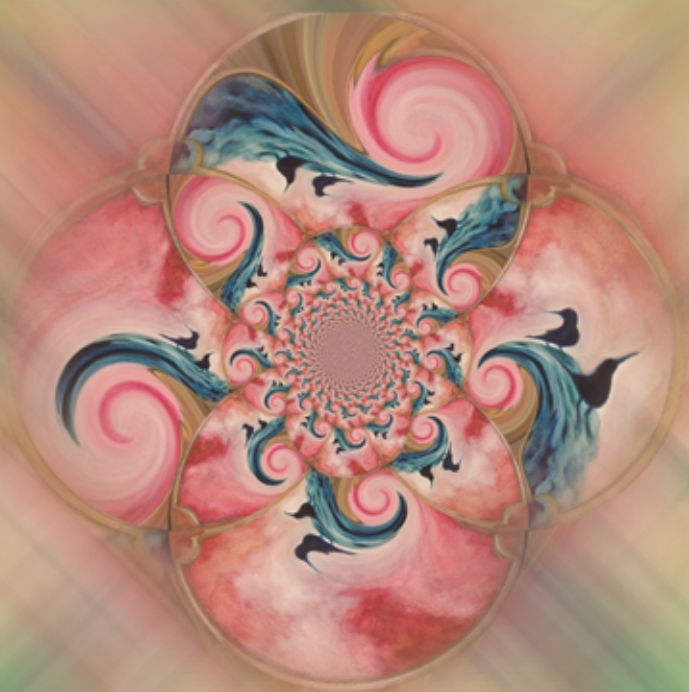

Serija "Vediniai skaitiniai"

A. G. Chakimov

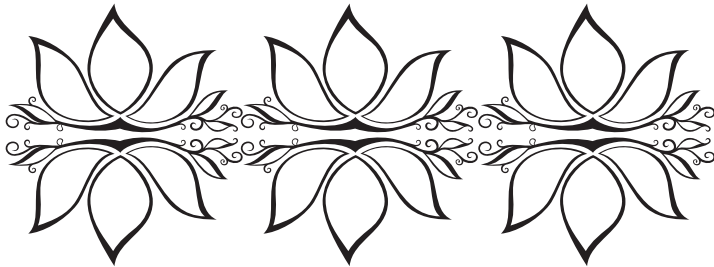
Karma

V. O. Ruzov

A. G. CHAKIMOV
(Čaitanja Čandra Čaran das)

KARMA

V. O. RUZOV
(Patita Pavana das)

Kaunas

2009

KARMA

Skaitytojus, susidomėjusius knyga, Tarptautinė Krišnos sąmonės bedrija kviečia rašyti arba apsilankyti centruose:

ISKCON

Raugyklos g. 23-1, 01140, Vilnius

tel. +370-5-2135218

vilnius@pamho.net

www.gauranga.lt

www.krishna.lt

ISKCON

Savanorių pr. 37, 44255, Kaunas

tel. +370-37-222574

krsna.info@gmail.com

www.nitaigauracandra.lt

ISKCON

Kauno Vedų kultūros centras

Panerių g. 187, 48437, Kaunas

tel. +370-37-360710

info@veducentras.lt

www.veducentras.lt

Knygas anglų kalba galima užsisakyti adresu:

Bhaktivedanta Library Services

Petite Somme 2, 6940 Durbuy, Belgium

www.blservices.com

Copyright © 2009 The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc.

www.krishna.com

www.bbt.info

Labai nuoširdžiai dėkoju Sauliui JUCIUI, finansiškai remiančiam šį projektą, Eglei JUCIENEI, kuri, nepaisant mano begalinių priekabių, nuolankiai parengė knygelių apipavidalinimą, Stanislovui ir Dariui, organizavusiems spausdinimą, bei visiems kitiems, vienaip ar kitaip prisidedantiems prie mano leidybinės veiklos.

Vertėjas

Skaitytojams, norintiems plačiau susipažinti su knygelės tema, siūlome kreiptis šiais adresais:

Kauno Šry Šry Nitai Gaura Čandra šventykla

Adresas: Savanorių pr. 37, 44255 Kaunas

Telefonai: +370 37 222574, +370 687 43788

Svetainė: www.nitaigauracandra.lt

El. paštas: krsna.info@gmail.com

VšĮ "Vedų kultūros centras"

Telefonai : 8 37 711213, 8 601 58946

El. paštas: vedukultura@gmail.com

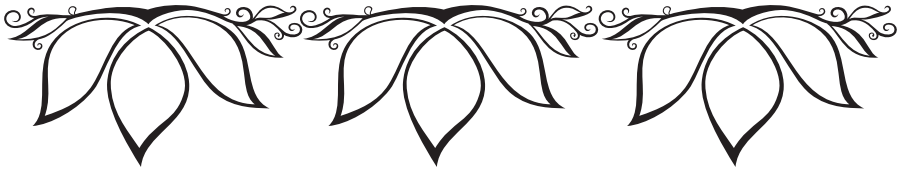
Svetainė: www.vedukultura.lt

Kauno Vedų kultūros centras

Panerių 187, Kaunas

Telefonai. 8-653-35315, 8 37 360710

El. paštas: info@veducentras.lt

A. G. CHAKIMOV
(Čaitanja Čandra Čaran das)

Dar visai neseniai, prieš kokius dvidešimt metų, mes neturėjome jokio supratimo, kas yra karma. Ši miglota tema buvo tik kai kurių orientalistų ir sanskritologų ginčų objektu, bet ir jie nesugebėjo pasidaryti kokių nors galutinių išvadų. Atsimenu, kai 1986 metais pagrindinę „krišnaitų“ grupelę pakvietė į neoficialų susitikimą su keliais žymiais orientalistais. Didžiai mūsų nuostabai, mus priėmė labai širdingai ir tuoj pakvietė pasivaišinti. Mes atsakėme, kad negeriamo arbatos, o taip pat ir spiritinių gėrimų. Be to, nevalgome mėsos, nežaidžiame azartinių žaidimų ir susilaikome nuo nevedybinių lytinių santykių.

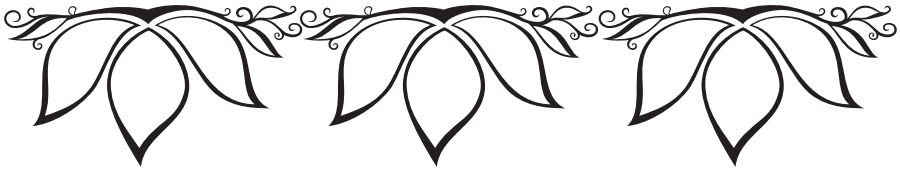
Šeimininkai buvo labai nustebę: „Kolgi? Jums negalima?“ Mes atsakėme, kad jiems taip pat negalima, nes tai yra bloga karma. Taip prasidėjo rimtas pokalbis, kurio metu mes patyrėme, kad mokslo vyrai visiškai neišmano šio paprasto ir akivaizdaus klausimo. Mes gi turėjome labai aiškų supratimą, pagrįstą tuo metu uždraustos *Bhagavadgytos* su Bhaktivedantos Svamio Prabhupados komentarais studijomis.

Tai buvo intelektualinių ieškojimų metas, ir daugelis mąstančių žmonių su malonumu ėmė iš mūsų tas knygas. Dabar aš matau, kad tai turėjo didelę įtaką visuomenės vystymuisi. Pavyzdžiui, apie karmos dėsnius jau žino daug žmonių. Atsirado netgi nauja disciplina – karminė psichologija. Apie reinkarnaciją praktiškai žino visas Vakarų pasaulis.

Dabar atėjo laikas sužinoti kai ką svarbiau. Vienaip ar kitaip, bet mes jau susidūrėme su šiuo žinojimu, kuris mus pasiekė iš gilių senovės. Jis skirtas visuomenės lyderiams ir tik tuo atveju, jeigu jie yra teisuoliai.

Į karmos ir reinkarnacijos dėsnius galima numoti ranka, kaip ir į valstybės įstatymus, ir elgtis kaip patinka. Be abejo, tokio žmogaus laukia dideli nemalonumai. Bet daug blogiau, kai mes žinome tuos dėsnius, tačiau juos aiškiname savaip. Tai gali atnešti daugiau žalos, negu paprasčiausias neišmanymas. Todėl tikrasis žinojimas turi būti teisuolių, sąžiningų ir dorų žmonių rankose.

Autorius tikisi, kad ši nedidelė knygelė papildys jūsų žinias apie karmos dėsnius ir duos praktinę naudą, suteikdama galimybę žymiai patobulinti savo gyvenimą. Lai ji būna švyturiu jūsų kelyje į savęs pažinimą.

Kam reikalinga mašina?

Siela amžina, o kūnas laikinas. Jie visada skirsis. Ir būna, kad mūsų vidinis pasaulis, mūsų norai neatitinka dėsnių, kurie kontroliuoja kūną. Kūnas sensta, bet mes šito visai nenorime. Taip ir ligos: kam norisi sirgti? O jau mirtis tokia nepageidautina, kad apie ją visai nesinori galvoti.

Tačiau, nepaisant mūsų vidurinio pasipriešinimo, kažkas vis tik nepaiso mūsų norų ir daro savo. Liūdna, bet faktas – tai dėsniai, kontroliuojantys mūsų kūną. Jis sensta ir galiausiai miršta. Siela, būdama materialiam kūne, priversta paklusti ir jį valdantiems dėsniams, nors pati neturi jokio ryšio su materialia veikla.

Siela niekada nesensta, nemiršta ir nekinta. Todėl ją galima pavadinti „akarma“, kas reiškia „neužiimanti jokia veikla“. (Tiesioginis žodžio „karma“ vertimas – „darbas, veikla“). Ogi kūnas nuolat užsiėmęs įvairiausiais darbais ir patiria visokius pokyčius. Todėl jis vadinamas „karma“, arba „tas, kuris dirba“.

Kūną galima palyginti su mašina, kurią vairuoja siela. Kai jūs važiuojate, kas juda, jūs ar mašina? Atsakymas aiškus – mašina, nes jūs tik vairuojate. Kadangi ji paklūsta jūsų valiai, atrodo, kad važiuojate jūs.

Eksplotacijos eigoje mašina dėvisi, genda, o mūsų noras važiuoti išlieka nepakitęs. Atsiranda problema. Vairuotojas nepatenkintas, ir tik todėl, kad susiejo save su mechanizmu – džiaugiasi, kai jis tvarkoje, pyksta, kai sugenda. Tačiau žinant fizikos ir chemijos dėsnius, visiškai aišku, kad bet kokia mašina, laikui atėjus, subyrės. Todėl kai kurie žmonės jos ir neperka, laikydami tokį daiktą sunkia našta.

Su mašina viskas aišku. O kaip su kūnu? Ar galima atsakyti visko, kas susiję su jo išlaikymu? Žinoma, ne. Kūną reikia maitinti, rūpintis jo švara, poilsiu, prižiūrėti, kad jį gerbtų aplinkiniai žmonės. Daug darbo. Aš paprasčiausiai noriu būti laimingas, bet kūnas reikalauja nuolatinių pastangų. Sakykim, aš stengiuosi palaikyti švarą, bet kūnas vis teršiasi. Todėl kartais žmogus galvoja: „Kokia prasmė maudytis, jeigu rytoj vėl būsiu nešvarus?“ Bet vis tik jis turi prausti. Kuriam galui prižiūrėti tai, kas neišvengiamai dėvisi ir galų gale vis tiek išnyks? Tik tam, kad vairuotojas pasiektų tikslą. Sielą turi savo paskirtį, bet tai atskira didelė tema. O kol kas pakalbėsime apie tai, kaip teisingai pasinaudoti savo karma, arba veikla, kuria mes priversti užsiimti.

Taigi, kas yra karma? Darbas, veikla. Veikla gali būti proto, kalbos ir poelgių fazėje; grubiamo ar subtiliamo lygyje. Karma prasideda nuo noro gauti kažkokią naudą. Jokia veikla neįmanoma, nesant pakankamai stipriam norui. Visi nori turtų ar žinių, valdžios ar galybės, grožio ar atsidėjimo. Todėl žmonės aktyvūs ir negali bent trumpam nurimti. Taip mes gauname savo veiklos pasekmes, kurios irgi apibūdinamos žodžiu „karma“, ir kurios nulemia mūsų tolesnį likimą. Pasekmes turi net paprasčiausi mechaniniai veiksmai. Pavyzdžiui, suplojame delnais – tai rankų darbas, o jo pasekmė – garsas. Savo ruožtu, ši pasekmė kartu yra ir priežastis, nes kas nors į tą garsą gali atkreipti dėmesį. Sakykim, vienas žmogus kalba, kitas klauso. Kalbantysis klausančiajam sukelia tam tikras emocijas. Jis gali juoktis ar verkti, pykti ar net imtis veiksmų. O paskui jis šitą nuotaiką nešiojasi su savimi ir nesąmoningai perduoda ją kitiems. Taip susiformuoja priežasčių ir pasekmių seka.

Karma vystosi ir laike, iš praeities į ateitį per dabartį. Poelgis – tai sėkla. Laikui bėgant iš jos pasirodo daigelis, kuris vėliau tampa medžiu. Medis tam tikru laiku apsipila žiedais, kurie vėliau virsta vaisiais. Taip ir bet kokia veikla neša tam tikrus vaisius. Jie priklauso nuo to, kokia sėkla buvo pasodinta.

Toks jau dėsnis: kiekvienas veiksmas duoda konkrečius vaisius. Iš obuolio sėklos išaugs obelis. Jeigu žmogus mokosi juristo profesijos, jam niekas neduos gydytojo diplomo. Ką pasėsi, tą ir pjausi. Mūsų poelgiai būna geri, blogi ir maišyti. Todėl ir jų vaisiai tų pačių trijų rūšių. Mes jaučiame juos kaip laimę ir kaip kančias. Atlikę gerą darbą, mes gausime gerus vaisius.

Taigi už laimę reikia mokėti gerais poelgiais. Bet jeigu mokėti nenorime, susilauksime kančių. Štai už jas jau nieko nereikia mokėti. Pavyzdžiui, galima pasakyti: „Aš nieko blogo žmonėms nedarau. Kodėl tada manęs niekas negerbia?“ Todėl kad nedarai nieko gero. Sutinkamai su šiuo dėsniu, žmogus kaip ir privalo būti laimingas, kitaip jis bus nubaustas kančiomis.

Veiksmai, atliekami neišmanymo būklėje, atneša tik nelaimės. Taip elgiasi vaikai ir kvaili žmonės. Vaikas degina degtukus, atrodo, kas čia blogo? Tačiau rezultatas – sudegę namai.

Kai veikla susijusi su dideliu naudos troškimu, ji duoda tam tikrus laikinus rezultatus, bet stiprina žmogaus ydas, tokias kaip gobšumas ir išdidumas. Gavęs turtus ir valdžią, žmogus paprastai darosi blogesnis.

Veikla, susijusi su aukščiausiais dorovės principais, valo mūsų sąmonę ir suteikia laimės jausmą. Kai žmogus daro kitiems gera, jie tampa jo draugais. Neturėk pinigų, bet turėk daug draugų.

Pasirinkęs vieną iš šių veiklos krypčių, ateityje kiekvienas gaus jos pasekmes. Be to, reikia žinoti, kad dabartiniu metu mes turime atidirbti praeities karma, gauti kažkada atliktų darbų vaisius. Todėl dabar svarbiausia – teisingai pasirinkti. Elgtis taip, kad mūsų veiksmai atneštų mums naudą.

Kaip teisingai pasirinkti?

Ne visada reikia valgyti tai, ką siūlo. Pasirinkimas ir atmetimas visada eina kartu. Jeigu aš pasirenku geresnį maistą, reiškia, atmetu blogesnį. Ir atvirkščiai. Pasirinkti tuo pat metu viena ir kita yra labai sunku. Mes matome: jeigu žmogus darosi blogesnis, jis nustoja daryti gerus darbus, o tapęs geresniu, nenori elgtis blogai. Tačiau galime pastebėti, kad žmoguje yra ir gėrio, ir blogio.

Taip vyksta todėl, kad žmonių pasirinkimas labai nepastovus. Ir tai labai sunku – būti tuo pat metu ir geru, ir blogu. Kiek vidinių dramų, pakilimų ir nuopolių, atgailos ir prakeikimų. Toks žmogaus gyvenimas. Visus šituos prieštarigus dalykus mes nešamės iš praeitų gyvenimų ir pasiimame į ateitį.

Tačiau nežiūrint to, kas buvo praeityje ir kas mūsų laukia ateityje, mes visada esame dabartyje, vietoje, kur daromas pasirinkimas. Ateitį žmogus kuria dabar. Klysta tie, kurie nuolatos galvoja apie ateitį ir nepastebi dabarties. Jų ateitis amžinai pasiliks jų vaizduotėje. Ji niekada nebus įkūnyta.

Pažiūrėkite į V. Vasnecovo paveikslą „Karžygis kryžkeleje“. Štai jis, dabarties momentas. Kur eiti? Norint pasitikti savo likimą, reikia būti didvyriu arba labai išmintingu žmogumi. Ir tikrai, ar žmogus darytų tai, ką daro dabar, jeigu žinotų, kuo tai baigsis?

Pirmąpradė žodžio „karma“ reikšmė – „dorybinga, religinė veikla, skirta visų žmonių labui“. Žmogus, praktikuodamas tokią veiklą, pragyvena nuostabų gyvenimą, užpildytą gerais darbais. Atsižadėdamas savęs, jis duoda žmonėms prašviesėjimą ir laimę. Toks yra teisuolio kelias. Po mirties jis patenka į rojines planetas. Ir tai yra vienas iš dviejų kelių. Jeigu juo eisi, tapsi išaukštintu didvyriu, bet šitame pasaulyje pražūsi. Kaip taisyklė, deramą atpildą didvyriai gauna tik po mirties, kai patenka į rojines planetas. Bet paskui jie vėl turi gimti Žemėje, kad galėtų kurti naują karmą, nes rojuje niekas nedirba. Ten tiktai naudojamosi geros karmos vaisiais. O gyvenimą rojuje reikia užsitarnauti čia. Karma kuriama tik Žemės tipo planetose. Ji kaip pinigai. Baigėsi – vėl žygiuok į darbą.

Apart dorybingos, dar yra egoistiška, nuodėminga veikla, kurios tikslas – patenkinti savo poreikius. Ji vadinasi *vikarma*, ir tai yra tokia veikla, kai žmogus vardan savo laimės pasiruošęs viskam – vagystėms, apgaulei ir netgi prievartai. Tokios veiklos rezultatai – vien kančios tiek tam, kuris ja užsiima, tiek aplinkiniams žmonėms. Galima sakyti, kad *vikarma* – tai veikla, nukreipta prieš patį save. Toks žmogus po mirties gauna blogą gimimą ir galiausiai patenka į pragarą. Apsivalęs nuo blogos karmos, jis grįžta į čia ir toliau kuriasi savo likimą.

Yra dar *akarma* – bevaisė veikla, arba neveiklumas. Kiekvienai sielai būdingas amžinas aktyvumas, ir visiškai atsakyti veiklos ji negali. Bet kartais žmogus nenori atlikti savo pareigų – darbe ar šeimoje. Toks gyvenimas vadinamas parazitavimu, ir tai irgi tam tikra veikla, tik labai žemo lygio. Taip gyvena viskuo nusivylę žmonės, praradę tikėjimą į Dievą ir save. Jie praranda geras savybes ir tada juos atstumia visuomenė. Praradę kūrybinę energiją, tokie žmonės palaipsniui nusileidžia į patį

gyvenimo dugną. Jie panašūs į vaikštančius numirėlius, nes gyvena sąvartynuose ir rūsiuose. Po mirties jie tampa vaiduokliais, gyvūnais arba keliauja į pragarą. Laikinas veiklos atsisakymas yra paprasčiausias nuovargis.

Išmintingiems žmonėms yra kita žodžio „*akarma*“ reikšmė, kuri perteikia tikrąją to žodžio prasmę. Kai žmogus atsižada ne pačios veiklos, o jos rezultatų. Išminčius žino: šiame pasaulyje jam niekas nepriklauso, nes jis kaip be nieko ateina, taip tuščiomis rankomis ir išeina. „Dulke buvai ir į dulkę pavirsi“. Viskas priklauso Dievui. Tai suprasdamas, protingas žmogus dirba ne dėl turtų, o tik siekdamas dvasinio tobulumo. Visus savo veiklos rezultatus jis aukoja Viešpačiui – su meile ir dėkingumu.

Tikroji meilė nesavanaudiška, savi pakankama ir nereikalauja materialaus palaikymo. O štai materialūs santykiai be meilės negali apsieiti. Kitaip jie darosi nemalonūs. Galų gale, kiekvienas žmogus nori tarnauti iš meilės, be savanaudiškų motyvų.

„Mano brangus Viešpatie, aš nenoriu kaupti turtų, man nereikia nei gražių moterų, nei pasekėjų. Aš noriu tik vieno – gyvenimas po gyvenimo ištikimai Tau tarnauti, nieko už tai nelaukiant“, – taip kalbėjo Šri Čaitanja Mahaprabhu dar penkioliktame amžiuje. Kai žmogus turi tokią sąmonę, jam neegzistuoja nei blogis, nei gėris, nei pragaras, nei rojus. Ką bedarytų, jis negauna nei geros, nei blogos karmos. Tai sielos išsivadavimo kelias, arba *akarma* – grįžimas pas Dievą.

Žmogau, kas tu?

Žmogus visada siejamas su jo darbais ir pagal juos vertinamas. „Kas tu?“ reiškia „kuo tu užsiimi?“ „Kas tu? – Darbininkas. O tu? – Generolas. – O, atleiskite!“

Visus žmones galima klasifikuoti pagal jų veiklos pobūdį. Tie, kurie visą gyvenimą dirba, siekdami materialios naudos, vadinami karmiais. Siekiantys pažinimo vadinami *gjaniais*. Žmonės, besidomintys mistinėmis galiomis, vadinami jogais. Gaištantys laiką savo juslių tenkinimui vadinami *bhogi*. Niekas iš jų nėra laisvas nuo karminių pančių, nes visi turi materialius norus.

Štai, pavyzdžiui, *bhogiai*. Jų devizas – „Gyvename tik vieną kartą, taigi linksminimės!“ Jų manymu, gyvenimo prasmė – patirti kuo daugiau malonumų. O tų malonumų šaltiniai – valgis, miegas ir seksas, todėl jie nori maksimaliai, iki pat gilios senatvės, išsaugoti juslių organų potenciją. Iš principo tokių žmonių gyvenimas nesiskiria nuo gyvūnų gyvenimo, nes aniems taip pat būdingos šios funkcijos – mityba, miegas, seksas ir saugumo užsitikinimas.

Taigi *bhogiai* užsiėmę ta pačia veikla, kaip ir gyvūnai, ir gyvena tik kuo didesniai savo pasitenkinimui, įsitikinę, kad tai ir yra gyvenimo prasmė ir tikslas. Kai kurie gyvūnai anksčiau buvo žmonėmis, kurie štai šitaip ir gyveno. Pavyzdžiui, beždžionė mėgsta vagiliauti ir seksą, karvė – dieną naktį gromuliuoti, nieko negalvodama, o žiurkė – nešti į savo urvelį ką tik gali. Kiaulė ėda nesirinkdama ką, drambliui patinka dirbti ir gerti alkoholį, o meškai – daug miegoti. Visi gyvūnai daug pilniau patiria kūniškus malonumus, negu žmogus.

Nors *bhogiai* ir nemėgsta apriboti savo malonumus, juos vistiek kažkiek prilaiko moraliniai principai, sąžinė ir gėda prieš kitus. Todėl jiems daug geriau ir patogiau būti gyvūnų kūnuose, kai protas neišvystytas ir netrukdo daryti tai, kas patinka, tiesiog viešumoje.

Karmiai yra organizuoti žmonės. Jie sugeba vystyti civilizaciją. Jiems patinka daug dirbti, nes tiki, kad darbas padarys juos laimingais. Dėl šviesaus rytojaus jie gali didvyriškai dirbuotis, tačiau galutinis jų pastangų tikslas – tas pats malonumų ieškojimas. Todėl jų sukauptais turtais naudojami *bhogiai*. Galiausiai ir jie patys nusirita į gyvulišką egzistenciją, tapdami hedonistais.

Jeigu *bhogių* gyvenimas grindžiamas geismu, tai *karmių* – pavydu ir gobšumu. Jie pavydi tiems, kurie turtingesni ir geriau susitvarkę gyvenimą. Jų tikslas – gyventi ne blogiau už kitus. Tačiau kai jiems sekasi, jie vistiek nejaučia pasitenkinimo – trukdo aplinkinių žmonių pavydas. *Karmiai* yra šykštūs, todėl, nieko nežinodami apie aukščiausią gyvenimo tikslą, neteisingai naudojami savo turtais. Jie stengiasi juos išsaugoti ateičiai. Ir kadangi *karmiai* nežino, kam iš tikro skirti turtais, šių žmonių norai niekada neišsipildo ir jie patiria nusivylimą. Taip jie kuria civilizaciją be ateities, kuri galų gale žūsta. Kažkas panašaus į gyvatę, kuri ryja savo uodegą. Toks veiklos neišmanymo būsenoje rezultatas.

Gjaniai – mąstytojai, siekiantys kažkokio progreso filosofiniais išmąstymais. Jie remiasi savo protu ir tuo panašūs į baroną Miunhauzeną, kuris pats save už plaukų traukė iš pelkės. Jie negali pasiekti didesnės pažangos, nes protas nėra žinių šaltinis. Tai tik mąstymo aparatas. Pasinėręs į gilius apmąstymus, žmogus tampa statiškas ir negali užsiimti aktyvia veikla. Todėl *gjaniai* atmeta *karmių* gyvenimo būdą ir atsižada norų bei prisirišimų, ypatingai vengdami ryšių su pinigais ir moterimis. Galiausiai jų apmąstymai apsivainikuoja išvada: „Aš žinau, kad nieko nežinau“. Toks jų protinės veiklos rezultatas. Tiesos negalima išgalvoti, ją reikia įsisąmoninti.

Didieji išminčiai, mąstydami apie visatos dėsnius, Absoliučią Tiesą bei Dievą, atsižadėdavo karminės veiklos ir gyvendavo vienvėje. Pavyzdžiui, Diogenas gyveno statinėje. Kiti, ieškodami Dievo, eidavo į vienuolynus. Nes *gjaniai* – tai tie patys *karmiai*, kuriuos visiškai apvylė jų norai. Žodis „vienuolis“ kilęs iš lotyniško „*mono*“, reiškiančio „vienas“. O žodis „*mono*“ kilęs iš sanskritiško „*muni*“ – „mąstytojas, išminčius“.

Kiekvienas *munis* turi savo požiūrį. Diogenas galvojo vienaip, Sokratas kitaip, o Pitagoras, Jungas, Hegelis ar Nicšė – vėlgi saviškai. Kitaip mes apie juos nieko nežinotume. Kiekvienas žmogus pasikliauja savo protu, nesgi „kiek žmonių, tiek nuomonių“. Nors visi galvoja apie vieną ir tą patį, tačiau mintys visų skirtingos. Taip viena Tiesa pasidalina į daugybę dalių ir tampa labai sunkiai suvokiama. Todėl, atsidūręs savo paties protu susikurtoje aklavietėje, žmogus priverstas ieškoti naujų kelių.

Sekantis žmonių tipas – jogai. Pats šis žodis kilęs iš sanskrito šaknies „*judž*“, kas reiškia „ryšys“. Yra įvairūs ryšiai – telefoninis, telegrafinis, televizijos, dar – psichofizinis, o taip pat transcendentinis, dvasinis – joga.

Kokio ryšio pagalba galima pamatyti Dievą? Kaip jį užmegzti? Pirmiausia jogas turi nuraminti savo jusles ir protą, o paskui ir visai sustabdyti jų veiklą. Jam reikia sustingus sėdėti kažkokioje pozoje ir visiškai užgniaužti savo materialius troškimus. Ir kai visa psichofizinė veikla bus galutinai sustabdyta, jogas pajus, kad jis yra siela, pajus savo būtį už materijos ribų, ir galės nukreipti žvilgsnį į Dievą, kurį atras savo širdyje Supersielos pavidale. Ir kai jis betarpiškai mato Dievą, jam dingsta visos abejonės dėl Jo egzistavimo. Tokia būklė vadinasi *samadhi*, ekstatiniu transu, ir yra logiškai neįrodoma.

Kiekvienas žmogus turi atgamtinius sugebėjimus, kurių paskirtis – užmegzti ryšį su Dievu. Todėl jogai jų neekvoja karminei veiklai ar begaliniams samprotavimams. Jie visiškai atsižada kūniškų malonumų. Norint būti jogu, reikia turėti labai aukštą moralinį lygį ir tvirtą tikėjimą į Dievą, esantį kiekvienos gyvos būtybės širdyje.

Jeigu jogas neturi pakankamai vidujinės švaros, jis tampa ekstrasensu, burtininku arba mistiku, darančiu stebuklus. Visa tai yra šalutiniai jogos praktikos produktai, ir žmogus neturėtų prie jų prisirišti. Nuolatos medituodami į Dievą, jogai nesibijo palikti kūną, nes sekantį gimimą jie pasirenka patys.

Ir galiausiai yra dar vienas, ypatingas žmonių tipas. Tai – *bhaktos*. Žodis „*bhakti*“ verčiamas kaip „meilė, didelis prisirišimas prie Dievo“. *Bhaktos* kupini atsidavimo energijos. Tai visiškai laisvi žmonės. Juos betarpiškai kontroliuoja Viešpaties meilė, o ne karmos dėsniai, todėl jie gali daryti, ką nori, ir tai nebus nuodėminga veikla. Jie gali dirbti ar filosofuoti, medituoti ar net mėgautis kūniškais malonumais, bet visa tai jie daro, norėdami patenkinti Viešpatį. *Bhaktai* visiškai pasikliauna Jo valia, todėl jiems nerūpi, kaip atrodys jų sekantis gyvenimas, nes tokių santykių su Dievu, kokius jie turi, negali nutraukti net mirtis.

Kartą keliavo vienas išminčius. Sutikęs karalių, palaimino jį, pasakęs, kad geriau jam niekada nemirti. Paskui jis sutiko žmogų, kuris buvo davęs įžadą niekada nevesti, ir palinkėjo jam nedelsiant numirti. O kai sutiko mėsinkiną, pasakė: „Tau geriau ne gyventi ir nemirti“. Ketvirtas sutiktasis buvo *bhakta*. Apsidžiaugė piligrimas ir tarė: „Tu gali gyventi, gali numirti – tau tas pat“.

Kiekvienas išminčiaus palinkėjimas turėjo savo prasmę. Karalius, turėdamas neribotą valdžią ir didžiulius turtus, naudojami geros karmos vaisiais. Bet kai tik ji baigsis ir jis numirs, prisieis keliauti žemyn. Todėl jam geriau nemirti. Šalies valdovas gauna šeštadalį savo pavaldinių karmos – geros ir blogos. Dabartiniais laikais žmonės linkę į nuodėmingus poelgius, todėl juos valdyti – labai didelė rizika.

Žmogus, davęs įžadą nevesti, lengvai gali jį užmiršti, sukilus atitinkamiems jausmams. Tada jis praranda visą savo askezės įdirbį. Todėl jam geriau numirti dabar, kol dar nespėjo sulaužyti įžado.

Mėsिनinko gyvenimas jau dabar panašus į pragarą, nes jis žudo kitas gyvas būtybes. Po mirties jam bus dar blogiau, nes atsidurs tikrame pragare. Todėl jam vienodai blogai ir gyventi, ir mirti. O *bhakta* tarnauja Dievui dabar, tarnaus ir po mirties, todėl jam nėra skirtumo, gyvenimas ar mirtis – ir taip, ir taip gerai.

Atskira žmonių kategorija

Yra žmonių, kurie neatitinka nei vieno aukščiau paminėto tipo, kurie vadovaujasi tik savo norais. Jie nepatirs sėkmės nei asmeniniame gyvenime, nei Dievo ieškojimuose, nepasiseks ir turtus susikrauti. Jie net negali džiaugtis gyvenimu, nes iš prigimties kupini blogų savybių: per daug tingūs, kad gerai dirbtų, per daug kvaili, kad pagalvotų apie gyvenimo prasmę, ir per daug egoistiški, kad būtų naudingi kitiems.

Ši žmonių kategorija vadinama *rogi*. Jie laikomi nesveikais, nes turi vieną ypatybę – jiems visada reikalinga pagalba. Jie nelaimingi ir patys nesugeba padaryti ką nors gero. Jie tik skundžiasi, kritikuoja ir laukia permainų. Tokia būseną – tai nuodėmingų poelgių praeituose gyvenimuose rezultatas. Šiame gyvenime jie galėjo ir neprisidaryti didelių nuodėmių. Kai Jėzus išgydė žmogų, aklą nuo pat gimimo, mokiniai jo paklausė, dėl kieno nuodėmių jis toks apsigimė. Jėzus atsakė: „Nei jis, nei jo tėvai nebuvo nuodėmingi, bet tai buvo reikalinga, kad jis gautų Dievo malonę“. Jeigu Jėzus būtų pasakęs, kad aklumas buvo to žmogaus nuodėmių pasekmė, tai visi galvotų, kad jis pats kaltas. Jeigu Jėzus būtų pasakęs, kad kalti jo tėvai, tai atsakomybė už jo luošumą tektų jiems. Bet Jėzus leido suprasti, kad tokiems žmonėms reikia padėti iš gailestingumo, nesigilinant į jų karmos analizę.

Ugra-karma

Yra labai bloga veikla, vadinama *ugra-karma*. „*Ugra*“ reiškia „siaubingas“. Kai kada žmonės vieni kitus kontroliuoja jėgos ar net ginklo pagalba. Varomi bausmės ir mirties baimės, vergai kūrė didingas civilizacijas. Visa tai *ugra-karma*. Tokios veiklos pasekmės milijonus žmonių pasmerkia kančioms. Pavyzdžiui, egiptiečių faraonai miestus statė, pasinaudodami titaniškomis vergų paslaugomis. O vėliau jų darbas buvo reikalingas palaikyti tam, kas buvo sukurta. Paleisti vergus į laisvę reišė patiems pasidaryti savo civilizacijos vergais.

Šiuolaikiniuose megapoliuose taip pat yra daug vergų, kurie reikalingi didmiesčių įvaizdžio palaikymui. Tiesa, juos neatveža čia prievarta, o privilioja reginiais, rafinuotais malonumais ir komfortu, bet paskui kontroliuoja – pinigų, informacijos ir reklamos pagalba. Tai yra pati rafinuočiausia eksploatacijos forma – kai žmogui atima protą, padarydami jį troškimų vergu. Masinės informacijos priemonės bei reklama skatina jam potraukį seksui, prievartai ir narkotinėms medžiagoms. Rezultate žmonės tampa bukais egoistais, agresyviais ir amžinai viskuo nepatenkintais, bet visiškai priklausomais nuo valdymo sistemos.

Kartą vienas taksistas manęs paklausė: „Kada pas mus pagerės gyvenimas? – O kaip tu įsivaizduoji geresnį gyvenimą? – Na, kai duos pinigų... – O kaip tu galvoji, žmonės dabar daug gero vieni kitiems padaro?“ Taksistas atsakė, kad dabar daugiau blogio, negu gėrio, ir ilgai dėl to keikėsi. „Tai kodėl tu lauki kažkokio pagerėjimo?“ – paklausiau. Jį nustebino toks klausimas.

Ugra-karma žmonėms atima protą. Čingizas Aitmatovas rašė, kaip senais laikais žmonės darė sau paklusnius vergus, taip vadinamus mankurtus. Tam tikslui juos kankindavo siaubingais metodais. Likę gyvi nuo nepakeliamų kančių visiškai prarasdavo protą ir valią. Jie neatsimindavo praeities, bet išsaugodavo savo profesionalius įgūdžius. Vergvaldžiams to ir tereikėjo.

Dabar plačiai taikomi kitokie metodai. Žmonės nebeturi dvasinių žinių, todėl kasdieniniame gyvenime nesugeba teisingai naudotis jiems duotu intelektu. Tačiau visi tiki, kad kažkada ateityje jie bus laimingi. Tai vadinama „*maja*“ – iliuzija. Toks *ugra-karmos* poveikis. Vietoj realių žinių ir laimės – daiktų ir pinigų mirażai. Vergvaldžiai vėl gims jų pačių sukurtame vergų pasaulyje.

Atsilaikyti prieš tokią degradaciją galima tik propaguojant dvasines žinias.

„Aš neturėjau ramybės nei dieną, nei naktį, kęsdamas karštį ir šaltį, vėją ir lietu. Tarnavau nuodėmingiems ir šykštieiems žmonėms, tikėdamasis lašelio laimės, bet taip nieko ir nepasiekiau. Ar gali turtai, jaunystė ir artimieji suteikti mums tikrąją laimę? Gyvenimas panašus į rasos lašelį ant lotoso žiedlapio. Todėl aš kreipiuosi į Tave, mano brangusis Viešpatie!“ Tai didžio šventojo Govindos das žodžiai.

Ką daryti?

„Būti ar nebūti?“ – kartais būtent taip užduodamas klausimas. Bet jis yra nekorektiškas. Taip klausama apie nugalėtą gladiatorių, palikti jį gyvą ar ne? Klausimas turi būti kitoks – kaip gyventi? Kaip būti laimingu, išmintingu ir aplamai tobulu? Nes be viso to žmogui nėra prasmės gyventi. Ką daryti? Kol kas nieko, nes dabar labai pakrikęs protas. Pirmiausia reikia jį atgriebti. Pagalvoti apie aukščiausią žmogaus gyvenimo tikslą, paskaityti šventraščius. Bet kokia veikla priklauso nuo žmogaus sąmonės. Žmonės gali daryti vieną ir tą patį darbą, naudotis tais pačiais instrumentais, dėti vienodas pastangas, bet jų veiklos rezultatai bus skirtingi. Kodėl? Todėl kad bet kuri veikla turi priežastį, metodus ir tikslą. Šie trys faktoriai yra svarbesni už pačią veiklą.

Kai statė Krasnojarsko hidroelektrinę, vienas žurnalistas vaikščiojo po statybas ir visų klausinėjo: „Ką tu veiki?“ Atsakymai buvo įvairūs: „Aš vežioju akmenis šia savivarte. – Aš maišau betoną. – Aš ruošiu maistą“. Ir tik vienas atsakė: „Aš statau elektrinę“. Šitame atsakyme viskas suderinta – veiklos priežastis, tikslas ir metodai.

Priešingas pavyzdys – Dostojevskio Raskolnikovas. Jis norėjo kaip nors išsikapstyti iš skurdo, o paskui darbuotis žmonių labui. Tačiau tai buvo jo padaryto nusikaltimo priežastis. Jis galvojo, kad kažkokia senė, gyvenanti iš procentų, palyginus su juo, yra tik šiukšlė. Paėmus jos pinigus ir jų dėka užėmus gerą visuomeninę padėtį, pasaulis tik pagerės.

Šiuo atveju veiklos priežastis ir tikslas neatitinka jos metodų. Tikslas geras – darbuotis visuomenės labui, o štai metodas – nuodėmingas: žmogžudystė. Kaip galima kurti gėrį, darant nuodėmes? Karmos dėsnis sako: ką pasėsi, tą ir pjausi. Todėl Raskolnikovas atsiduria kalėjime ir negali įgyvendinti savo tikslo.

Arba, sakykim, žmogus stato elektrinę, o jo veiklos tikslas – užsidirbti daugiau pinigų. Nieko gero, kai visi žmonės tokie. Kad veikla būtų harmoninga ir teiktų laimę, reikia, kad visi trys aukščiau minėti faktoriai derintųsi. Kitaip sakant, jeigu sieki kilnaus tikslo, visi poelgiai ir troškimai taip pat turi būti kilnūs. Tikslas turi saugoti nuo nuodėmės.

Aukščiausias žmogaus gyvenimo tikslas

Viskas įgauna pilnutinę prasmę, kada užsimezga santykiai su Dievu, nes Jis yra didžiausia visa ko prasmė. Šiaip jau žmogus mato ne patį Dievą, o tik Jo energijas. Dievas pernelyg didis, ir mūsų akys nepritaikytos Jį matyti. Žmogaus protu taip pat neįmanoma Dievą suvokti tokiu, koks Jis yra. Dievas yra aukščiau žmogiško suvokimo. *Bhagavadgitoje* Viešpats sako, kad ant Jo laikosi visa materiali kūrinija, panašiai kaip ant šilkinio siūlo laikosi suverti perlai.

Žmogus mato supančio pasaulio grožį. Jis traukia visus, slėpdamas jį palaikančią galybę – patį Dievą. Tačiau intelektas yra pranašesnis už protą. Jis gali suvokti kiekvieno reiškinių visumą. „Kur aš gyvenu? Kaune? Lietuvoje? Europoje? Žemės planetoje? Visatoje? O gal dar kažkur?“ Tai klausimai, būdingi intelektui. Jis žino, kad perlų vėrinys laikosi šilkinio siūlo dėka.

Žmogus valgo, sakykim, kvietinių grūdų košę. Pas jį padaugėja fizinės jėgos, protas ir julsės taip pat sustiprėja. Iš kur grūduose ta mums reikalinga energija? Nuo lietaus? Lietus krenta iš debesų, debesis suformuoja lietus ir vėjas. Visa tai vyksta Saulės įtakoje. O Saulės energijos šaltinis – branduolinės reakcijos, vykstančios jos gelmėse. Tačiau jėga, kiekvieno atomo viduje palaikanti energiją, yra dar stipresnė. Jos dėka materija pasireiškia tokiais būviais, kaip oras, žemė, vanduo, ugnis, debesis, grūdai... Ta visa palaikanti jėga ir yra Dievas. Žmogus negali būti už ją stipresnis. Visą jam reikalingą energiją jis ima iš jos. Šia prasme žmogus yra pavaldus, bet kartu jis turi pasirinkimo laisvę: ta visa palaikančia energija jis gali naudotis savo nuožiūra, siekdamas vieno iš trijų tikslų: naikinimo, asmeninės naudos ar visuotinės gerovės. Saulė šviečia visiems, bet mes daugiau galvojame apie save.

Vienas stiprus ir drąsus žmogus tapo plėšikų gaujos vadu. Jis mokino juos, kaip naudotis ginklu ir kumščiais. Viskas buvo gerai, bet kartą po eilinio reido visi pamatė, kad vadas ima sau labai jau didelę grobio dalį. Taigi, skriaudžia savus. Nepasitenkinimas palaipsniui didėjo, kol vieną dieną plėšikai gerai primušė savo vadą ir viską iš jo atėmė. Nelaimingasis gulėjo padrikas ant žemės ir galvojo, koks neteisingas likimas. Po kurio laiko jį rado netoliese gyvenęs išminčius. Plėšikas jam pasiguodė: „Nenaudėliai, jie mušė mane, pasinaudodami mano suteiktomis žiniomis, taip, kaip aš juos mokinau muštis. Ir dar viską, ką turėjau, atėmė... Tu protingas žmogus, tai sakyk, kodėl taip atsitiko?“ išminčius atsakė: „Ko mes žmones mokiname, tą iš jų ir atsiimame. Tu juos mokinai pavydo ir prievartos, tą ir atsiėmėi. Jeigu tu jiems būtum aiškinęs, kaip mylėti kitus, tai ta meilė tave būtų apsaugojusi. Kur tu čia matai neteisybę?“

Mahabharatoje pasakyta, kad tigras gina mišką, o miškas – juos. Jeigu žmogus visai kenkia jį supančiai aplinkai, jį giliausiai sunaikins jį patį. Jeigu jis nuodija orą ir vandenį, tai kaip gali tikėtis sveikatos?

Savanaudį žmogų visada sups tokie patys egoistai ir apgavikai. O tas, kuris tarnauja Dievui ir kartu rūpinasi visuotine gerove, gauna paties Aukščiausiojo globą. Todėl *Bhagavadgitoje* ir sakoma, kad blogis niekada neįveiks to, kuris daro gerus darbus.

Kartais žmogus galvoja: „Kodėl aplink tiek daug nenaudėlių? Net artimi žmonės mane apgaudinėja“. Bet kaip jis atsidūrė tokioje padėtyje? Supantis pasaulis paprasčiausiai atlygina jo norus ir poelgius sutinkamai su Dievo įstatymais. Mokykloje mums sakė: „Žmogus – tai skamba išdidžiai!“ Arba: „Jūs privalote turėti savo nuomonę!“ O paskui visi piktinasi: „Kodėl vaikai tokie nepaklusnūs? Amžinai su mumis ginčijasi ir vos ne muštis šoka!“

Ką gi, visi pasiruošę kovoti. Komunistai ir kapitalistai, fašistai ir šovinstai. Kiekvienas nori apginti savo pozicijas. Kartais net savo gyvybės kaina. Kodėl taip yra?

Komunizmas ar kapitalizmas?

Kapitalizmas – tai gobštumo įsikūnijimas, o komunizmas – pavydo. Gobštūs ir pavydūs žmonės nemyli vieni kitų. Priešiškumas būna dvejopas – įgimtas ir išprovokuotas. Pavyzdžiui, šuo su kate nesugyvena. Tokia jų prigimtis. Protingi ir kvailiai, turtingi ir vargšai taip pat vieni kitų nemėgsta. Tai irgi prigimtinis priešiškumas.

O išprovokuotas priešiškumas gali atsirasti tarp vienodų žmonių, jeigu nėra tarpusavio pasitikėjimo. Tačiau pagrindinės bet kokio priešiškumo šaknys – tai pavydas ir gobštumas. Šių savybių sąveika sukelia susierzinimą, peraugantį į pyktį ir giliausiai į naikinimą. Taip gyvena visas gyvūnijos pasaulis, o žmonės šią kovą organizuoja „civilizuotai“, priešiškus santykius įvardindami patraukliais pavadinimais – komunizmas, kapitalizmas. Tačiau kai žmonės supras, kaip gyventi taikoje ir harmonijoje, visi šitie „izmai“ praras bet kokią prasmę.

Karas ir taika, arba kaip priešą paversti draugu?

Bet koks priešiškumas įveikiamas meile, nes tai svarbiausia iš visko, ko trokšta žmogus. Jeigu jūs rasite meilės šaltinį, pas jus su ištiesta ranka ateis visas pasaulis: vargšai ir turtingi, stiprūs ir silpni, kvaili ir protingi. Todėl kad mes visi esame dvasios ubagai, neįsivaikydami meilės Dievui.

Gavęs kruopelę dieviškos meilės, žmogus ją turi puoselėti savo širdyje ir neslėpti nuo kitų, nes meilė nepakenčia nuosavybės jausmo. Žibintą nelaiko po stalu, nes šviesa reikalinga visiems. O meilė – ta pati šviesa. Ji reikalinga absoliučiai visiems.

O geismas tik tiems, kurie nori gyventi tamsoje. Meilė pačiam sau ir yra geismas.

Norėti sau daugiau laimės, negu kitiems, yra pavydas. Jis priverčia žmogų pergyventi dėl įvairių kūniškų problemų: mane apgavo, aš susirgau, och, jau senstu... Ypatingai tokiam žmogui būna sunku mirties valandą.

Kartais, norėdami išvaduoti žmones iš nevilties, baimės ir kančių, į Žemę ateina šventieji. Jie atiduoda visą gyvenimą, kalbėdami apie meilę Dievui ir visiems ją dalindami. Jų dėka daug žmonių pasuka dvasiniu keliu ir išsivaduoja iš visų nuodėmių. Tokie šventieji yra tobuli žmonės, jiems svetimas bet koks priešiškusas. Jėzus ir Muhamedas, Mozė ir Šri Čaitanja niekada tarpusavyje nekonfliktavo, ir to niekada nebus. Tuo tarpu eiliniai žmonės nepaliauja tarpusavyje kovoti netgi tada, kai šventieji skelbia Dievo žodį. Žmonės, neišmokę mylėti, neišvengiamai bijosis vieni kitų.

Haridasą Thakurą mušė lazdomis bei rimbais dvidešimt dveiose turgavietėse, o jis tuo metu meldėsi už savo kankintojus: „Tegu jie nepatiria savo nuodėmių pasekmių“. Ir ant jo palaiminto kūno neliko nei vienos mušimų žymės. Tai regėdami, žmonės drąsiai pradėjo skelbti jo mokymą. Haridasas Thakuras šlovino Dievo vardus, kalbėdamas apie jų begalinę galybę.

Toks meilės kelias – išsivadavimas iš baimės ir nevilties. Tu ne kūnas, o amžina siela. Ir tu neturi ko prarasti, išskyrus karmos grandines. „Viskas priklauso Dievui“ – toks vaistas nuo gobšumo. Kitas vaistas – „Viskas turi tarnauti Dievui“ – nuo pavydo. Kiekvienam žmogui skirta tam tikras kiekis išminties ir pagal tai – atitinkamas kiekis nuosavybės. Imti daugiau – bloga karma. Tai tolygu vagystei.

Įsivaizduokite tokią situaciją: mažas vaikas rado šimto dolerių kupiūrą. Jis suprato, kad tai pinigai, ir apsidžiaugė: „Nusipirksiu daug ledų“. Priėjo prie ledų pardavėjos, o ta, sužinojusi, koks reikalas, irgi pradžiugo: davė vaikigaliui net penkias porcijas. Žinoma, be gražos. Taigi vaikas liko apgautas, todėl, kad nenunešė pinigą tėčiui, kuris būtų žinojęs, kaip juos teisingai panaudoti.

Protingas žmogus turi rūpintis mažiau protingu. Tai bus teisinga. Iš tikrųjų mes visi turime vienas kitam padėti. Paprasti žmonės turi talkinti tiems, kurie pakankamai protingi, o tie turi rūpintis savo talkininkais, kaip nuosavais vaikais. Tada visuomenė taps vieninga šeima ir dings bet koks priešiškusas. Turtingi turi padėti vargšams, ligotiesiems, benamiams ir beglobiams. Ypatingai jie turi rūpintis šventaisiais, kurie po visą pasaulį skelbia dvasines žinias. Taip turtingieji pelno pagarbą, ir jiems niekas nebepavydi.

Visi žmonės yra Dievo šeima. Viešpats – mūsų Aukščiausias Tėvas. Geroje šeimoje yra dvi taisyklės. Pirmoji – klausyti vyresnių ir reikšti jiems pagarbą. Antroji – mylėti jaunesnius ir jais rūpintis. Tokioje šeimoje priešiškusumui nėra vietos. Kiekvienas žmogus turi mokytis nuolankumo, vykdydamas Aukščiausiojo valią, o taip pat rūpintis silpnesniais. Kitaip kokia prasmė žmonėms gyventi kartu?

Jeigu jūs radote meilės šaltinį, tai visas pasaulis ateis pas jus su ištiesta ranka – vargšai ir turtingi, stiprūs ir silpni, kvaili ir protingi. Tai todėl, kad mes visi stokojame meilės Dievui. Gavęs bent kruopelę dieviškos meilės, žmogus privalo ją puoselėti savo širdies gelmėse, bet tuo pačiu neslėpti nuo kitų. Meilė nepakenčia, kai ją bando pasisavinti. Žibintą taigi nededa po stalą, nes šviesa reikalinga visiems. Meilė kaip šviesa, ji reikalinga absoliučiai visiems, o geismas reikalingas tik tiems, kurie nori gyventi tamsoje.

Kodėl nėra meilės?

Na, kaipgi, ji yra, tik neišvystyta. Meilė glūdi kiekvieno širdyje ir pasireiškia tada, kai žmogus mato idealą, kuris ir išvysto mumyse meilės jausmą. Absolūtus idealas kiekvienai gyvai būtybei yra Dievas. Žmogus yra tobulas tiek, kiek jame pasireiškia meilė Dievui. Savo aukščiausioje taškoje meilė yra dieviška ir sugeba žmogui atverti Dievą. Tačiau žemesniuose lygiuose meilė yra egoistiška ir suteikia mums daug kančių.

Maža mergaitė pagavo žiogą ir norėjo nutraukti jam kojas. Aš pasakiau: „Paleisk jį, ir tu pamatysi, kaip gerai jis skraidė“. „Ne, – atsakė mažoji, – aš myliu jį“. Tokia meilė sukelia nuosavybės jausmą, ir tada kažkas turi kentėti. Tikroji meilė išvaduoja nuo geismo – nuolatinio troškimo mėgautis seksu.

Seksas – tai kalėjimas protui, kur gimsta visi nuodėmingi troškimai. Tas, kas juo užsiima savo malonumui, visada užsidirba blogą karmą, kurios pasekmės tiesiog siaubingos. Kiekvienais metais moterys savo iščiose sunaikina dvidešimt milijonų vaikų. O tie, kuriems vis dėlto leidžiama gimti, daugumoje neturi gerų savybių ir sunkiai pasiduoda auklėjimui. Daugelis gimsta protiškai atsilikę ir šiaip nesveiki. Gyvuliško sekso vaisiai – tai nelaimingi vaikai, pagimdyti gašlių vyrų ir moterų. Tokie vaikai negali gražinti savo tėvams meilės ir senatvėje palieka juos likimo valiai.

Seksualinė energija yra subtilesnė ir stipresnė už atominę, tik veikia kitaip. Atominė energija paverčia kūnus pelenais, bet sunaikinti dorybingas žmogaus savybes ji neįstengia. Todėl sekančiame gimime jis vėl jas turi. O nekontroliuojama seksualinė energija sugriauna žmoguje visa, kas jame geriausia. Ką jis tada gali pasiimti su savimi ir kuo gims? Mintys apie seksą turi būti susiję su noru turėti gerus vaikus.

Norėkite gerų vaikų!

Jeigu vaikai laukiami, jie netrukdo. Mylėkite juos, bet be prisirišimo, nes tada viską sugadinsite. Vaikai nėra mūsų nuosavybė, jie – dvasinės esybės ir priklauso Dievui. Visi jie turi savo likimus. Egoistiškas tėvų prisirišimas prie savo vaikų dažnai baigiasi liūdnai. Štai viena istorija.

Mūsų kaimynai turėjo du vaikus – berniuką ir mergaitę. Aš dar nėjau į mokyklą,

o jų sūnus jau buvo paskutinėje klasėje. „Šaunus vaikas, – sakė mokytojai, – gera galva, auksinės rankos, tik mokytis nenori. Jūs, tėvai, privalote padaryti iš jo žmogų!“ Abu – ir tėvas, ir motina – buvo baigę aukštąsias mokyklas ir suprato, kaip svarbu mokytis, todėl sūnų prigriebė. „Jeigu gerai nesimokysi, visą gyvenimą kasi griovius arba šoferiausi. Tu privalai įstoti į institutą, supratai?“ Santykiai tarp sūnaus ir tėvų darėsi vis labiau įtempti. Vaikas ilgai ir nuolankiai tylėjo, bet palaipsniui pradėjo tyliai, su kreiva šypsena, atsikalbinėti: „Gerai, kasiu ir vairuosiu...“ Tėvai įsiusdavo ir galiausiai pradėjo jį mušti, sakydami: „Tu asilas, bukagalvis, mes išmušime iš tavęs kvailystes!“ Ėjo laikas, ir jau visas namas žinojo, koks blogas tas vaikas, nes neklauso savo tėvų.

Ir štai kartą vaikas pakėlė maištą. Prisimenu, kaip tai buvo baisu. Jis pabėgo iš namų ir mokykloje daugiau nesirodė. Vienok mūsų miestelis buvo mažas, ir miliciją jį greitai surado. Dabar jo statusas visiems buvo visiškai aiškus – eilinis niekšas! Tačiau tėveliai nenuleido rankų: „Arba mokysies, arba padvėsi! Mes tavęs nešersime!“

Vaikinas pradėjo rūkyti, ir kartą parėjo girtas. Niekas nežinojo, iš kur jis ėmė pinigų. Tačiau su mokslais buvo pabaigta visam laikui. Visi aikčiojo: „Vargšai tėvai! Ne sūnus, o Dievo bausmė!“

Tėvai jį kažkaip įdarbino, vairuotoju. Jam davė kažkokį laužą, kurį jis nepaliaujamai remontavo ir visą laiką buvo purvinas nuo galvos iki kojų. Vaikai jį visai erzindavo, bet jis kentėjo. Ir pirmą savo atlyginimą atidavė tėvams, tikėdamasis jų malonės. Tačiau jie norėjo šviesesnės ateities sūnui. Antrą atlyginimą vaikas pragėrė. Ir trečią. O paskui jį išmetė iš darbo – už pravaikštas.

Galiausiai tėvai nusprendė jį apvesdinti. Rado neblogą merginą, kuriai taip pat rūpėjo padaryti iš jo žmogų. Po mėnesio jis ją primušė, ir daugiau aš jos nemačiau. O vaikas pradėjo reguliariai gerti. Kai tėvai jį užrakino kambaryje, jis iššoko pro langą iš antro aukšto.

Paskui mūsų šeima persikėlė kitur, bet po daugelio metų likimo dėka mes vėl tapome kaimynais. Tas vaikas namuose jau negyveno, jis aplamai neturėjo nei pastovios gyvenamos vietos, nei pastovaus darbo. Tėvai stengėsi apie jį nekalbėti. Bet kartais, kai tėvo nebūdavo namuose, jis ateidavo. Pažiūrėti tai buvo ramus žmogus, tik baisiai nekenčiantis tėvo ir motinos. Atėjęs reikalavė iš motinos pinigų, ir kai ji sakydavo neturinti, paimdavo skustuvą ir, prikišęs jai prie veido, pakartodavo: „Duok pinigų“. Motina šaukdavosi pagalbos. Taip tęsėsi ilgai. Bet kartą jis pradingo. Buvo žiema, ir niekas, net draugai, nežinojo, kur jis.

Kartą jo tėvas atėjo pas mus ir paprašė leisti paskambinti telefonu. Jis skambinėjo po ligonines ir pagaliau vienos jų lavoninėje rado sūnų. Tokia štai šitos istorijos pabaiga. Vargšas vaikas girtas sušalo kažkokiame rūsyje. Šiame gyvenime jam buvo lemta patirti tėvų prisirišimą, bet meilės negavo iš nieko.

„O mano brangus Viešpatie, kada mano akys pasipuoš nepaliaujamai srūvančiomis meilės ašaromis, kartojant Tavo šventą vardą?“

Dieviški atsivėrimai naikina blogą karma

Kartą tokio atsivėrimo metu mano septyniolikmetė dukra parašė tokius žodžius apie Krišną: „Krišna – tai begalinis palaimos dangus, kurio neaprėpia mano sąmonė. Bet mano noras – nors akimirką širdyje išlaikyti bent mažytę to dangaus dalelę“.

Kai žmogus betarpiškai susiliečia su dvasine energija, tokia būseną vadinama dievišku atsivėrimu. Ji pasireiškia nepaprastu laimės jausmu ir nušviečia žmogų žinių, atveriančių Dievą, šviesa. Sukrėstas tokio skaistaus ir stipraus išgyvenimo, žmogus į viską, kas materialu, žiūri kaip į kažką nereikšmingo, kadangi tai laikina ir neteikia paties aukščiausio pasitenkinimo. Tokiu būdu mūsų gyvenime įvyksta labai svarbus dalykas – netikę norai ir potraukiai keičiasi į aukščiausią dieviškos meilės skonį. Tik jo dėka žmonės gali pakeisti pasaulį.

Šį skonį turi patirti absoliučiai visi žmonės, jeigu nori širdyje turėti skaistos etaloną. Gimus vaikui, tėvai jau galvoja apie palikimą, kurį jam perduos, kai jis išaugs ir taps savarankiškas. Bet kad vaikas būtų tikrai savarankiškas, jam reikia įskiepyti meilę, kitaip jis visą gyvenimą lauks kažko iš kitų ir nesugebės daryti teisingų sprendimų.

Karma ne amžina

Jeigu mes sąžiningai tarnaujame Dievui, neturėtume bijotis karmos dėsnio. Kaip nesibijo policijos tas, kuris yra sąžiningas valstybės pilietis. Gera ar bloga karma – bet kokiu atveju ji nėra amžina. Net pragaras ir dangus neamžini. Amžina tiktai Dievo karalystė. Ten nėra nei gėrio, nei blogio, ten kiekvienas vadovaujasi tyriausiu meilės jausmu Dievui.

Norint tokiu būti, reikia išsivaduoti iš padarytų nuodėmių pasekmių ir daugiau niekada nenusidėti. Kaip to pasiekti? Vaistas vienas – visada atminti Dievą, kai klausomės apie Jį, kalbame su Juo susijusiomis temomis ar susitelkę kartojame Jo vardus. Norint įsikvėpti tokiais praktikai, būtina bendrauti su šventais žmonėmis.

Šventieji

Kartą tokį žmogų aš pamačiau sapne. Iki tol aš daug apie jį skaičiau ir galvojau, o paskui jis ėmė ir prisisapnavo. Šis sapnas nulėmė visą mano gyvenimą. Man atrodė, kad aš jau seniai gyvenu kalėjimo ligoninėje ir noriu išeiti į laisvę. Taigi šventasis atėjo pas mane ir kaip išlydyto aukso vandenynas ir užpildė visą erdvę aplink mane. Aš negalėjau patikėti savo akimis ir sušukau: „Prabhupada! Jūs pas mane?“ – „Taip, – pasakė jis. – Eime.“ Aš netgi neapsiaviau ir nieko su savimi nepasiėmiau. O jis ir nelaukė, apsisuko ir nuėjo pro sargybą, geležines duris ir toliau – į laisvę. Niekas mūsų nesulaikė, nes Prabhupada neišsiteko šitame kalėjime.

Jis atvėrė man nuostabiai gražų pasaulį, kurį aš tiesiog neįstengiu pavaizduoti.

Vietoj saulės šviesos ten buvo meilė. Mes ėjome gryno aukso keliu, ant kurio buvo pribarstyta brangakmenių. Aplink vešėjo medžiai ir gėlės. Visa tai, netgi oras, buvo gyvi. Sapne aš supratau, kad daugiau man nieko ir nereikia. Bet Prabhupada pasakė „Visa tai bus paskui. Nesijaudink ir grįžk atgal“.

Kai aš grįžau, įėjimo į kalėjimą jau nebebuvo. Aplink vaikščiojo daugybė žmonių, ir visi garsiai giedojo Dievo vardus, šokdami ir grodami įvairiais instrumentais. Aš pajutau didelį džiaugsmą ir prisijungiau prie jų.

Prabudęs labai aiškiai supratau, ką man daryti toliau. Paskui aš sužinojau: kai žmogus sapnuoja šventuosius, pusdievius ar protėvius, jis atsiduria ypatingoje realybėje. O eiliniai sapnai yra paprasčiausia karma, jie paklaidina žmogaus protą.

Norint išsivaduoti iš karmos, bet kokia veikla turi būti atliekama su meile Dievui. Reikia tarnauti visiems žmonėms, duodant jiems dvasines žinias. Ir būti kantriu, susidūrus su jų neišmanymu, grubumu ir priešišku. Nenusileisti iki jų lygio ir neatsakyti tuo pačiu. Kitaip sakant, į priešiškus reikia atsakyti meile. Toks žmogus vadinamas šventuoju. Jau daug metų aš gyvenu su Prabhupada, su jo nurodymais, nepaisant to, kad jis paliko šį pasaulį 1977 metais, o aš jį mačiau tik sapne. Palaiptui aš supratau, kad nei laikas, nei erdvė negali nuslėpti tokio žmogaus šventumo, nes mano troškimas bendrauti su Prabhupada, metams bėgant, darosi vis stipresnis, peraugdamas į gilų ilgesį, kai norisi tik verkti. Prabhupada, prašau, niekada nepalikite manęs. Tai, ką jūs davėte man ir daugybei kitų žmonių, neįmanoma išreikšti žodžiais, kaip neįmanoma ir laikyti užgniaužus nuo kitų. Todėl aš rašau šias eilutes, nors ir nerandu reikalingų žodžių.

Tėvai, aplamai paėmus, elgiasi su savo vaikais kaip tikri šventieji. Jie juos myli, nors vaikai ir neatsako tuo pačiu. Tokie pat kantrūs turi būti ir vadovai savo pavaldiniams. Valstybės galva turi rūpintis savo liaudies gerove, net jeigu ta liaudis maištauja. Visi žmonės turi darbuotis iš pareigos jausmo, sutinkamai su savo prigimtimi, ir nepuoselėti priešiško aplinkiniams. Taip elgiantis, nusidėti neįmanoma. Nuodėmė – tai poelgis, kurio tikslas – pradžiuginti ir pamaloninti save. Bet jeigu mes norime kartu pradžiuginti ir Dievą, tai toks poelgis jau nėra nuodėmingas. Todėl, norint tapti šventuoju, reikia kiekvieną dieną giedoti šventus Dievo vardus ir šokti, tuo pat metu neužmirštant savo profesinių ir šeimyninių pareigų. Mums taip pat reikia kalbėti apie Dievą, kad visi aplink taptų laimingi.

Anksčiau aš kai kada girdėjau žodį „Dievas“, bet negalėjau įsivaizduoti, kad Jis yra taip arti.

Žiūrėdamas į saulę, aš ir nežinojau, kad ji taip pat žiūri į mane. Ir tik todėl, kad ji žiūri, mes galime ją matyti. Traukdamas į save orą, aš vėlgi neįtariau, kad įkvepiu gyvybinę energiją. O stebėdamas bekraštį vandenyną, nesupratau, kodėl jis visko neužtvindo. Nors aš kartais pagalvodavau apie Aukščiausio Proto egzistavimą, bet man nei į galvą neateidavo, kad Jis moka kalbėti. Aušros ir saulėlydžiai buvo

tokie gražūs, bet aš nežinojau, kad tai Jo drabužiai. Mėgaudamasis gaviu vėjeliu, negalvoju, kad tai yra visatos prisilietimai. O kai pavasariais rašydavau eilėraščius, irgi nežinojau, kad kūryba taip pat yra Dievas, ir Jis myli mane. Žiūrėjau į Paukščių Taką, jo paslaptینگumas mane traukė, bet aš neįtariau, kad tai Viešpats laukia, kada aš pas Jį sugrįšiu. Ir nežinojau, kad mirtis visai nebaisi. Aš niekada negalėjau Jo suprasti ir niekada nesuprasiu, bet Jis, matydamas mano ilgesį, kartais Pats apie Save kalba.

Karma-joga

Kiekvienas turi savo *prarabdha-karmą*. „*Prarabdha*“ reikšmė – „išreikštas“ arba „tai, kas egzistuoja kaip faktas“. O su faktais, kaip žinoma, reikia skaitytis, net jeigu jie nemalonūs. Panašiai kaip vaikai – yra geri ir netikę, tačiau tėvai rūpinasi ir tais, ir tais.

Prarabdha-karmos pakeist negalima, nes tai jau įvykęs faktas. Sakykim, aš susirgau neišgydoma liga, todėl dabar aš priverstas su ja skaitytis ir visą likusį gyvenimą vaikščioti pas gydytojus. Taip ir išreikšta karma – jeigu aš į ją nekreipsiu dėmesio, ji gali sugriauti mano gyvenimą. Gaisrą, skolas ir ligas reikia kuo greičiau likviduoti, jų negalima ignoruoti. *Prarabdha-karma* mums uždeda pareigas, kurių negalima nevykdyti, kitaip mes tik pabloginsime savo padėtį, ir pasekmės bus neatitaisomos.

Žmogus taip ir patenka į karmos pinkles, galvodamas, kad jeigu jau jis turi kažkokį kūną, tai svarbiausia jo pareiga – rūpintis tuo kūnu, kitaip jis numirs. Jam rodosi, kad jis niekaip neišgyvens be darbo ir parduotuvių, be mašinų, gamyklų, politikos ir atominės bombos. Narkomanas galvoja, kad be narkotikų neištvers ir dienos, o alkoholikas – be degtinės.

Vienok šalia mūsų gyvena įvairūs gyvūnai bei paukščiai, ir mes matome, kad jie puikiai apsieina be viso šito. Medžiai aplamai šimtus metų stovi vienoje vietoje. Kodėl? Todėl, kad *prarabdha-karma* pas visus pasireiškia skirtingai. Žmogus galvoja: jeigu jis pats negali gyventi Mėnulyje, tai ten aplamai neįmanoma jokia gyvybė. Bet tai tik todėl, kad jis neturi kūno, tinkamo gyventi Mėnulyje.

Žuvis gyvena vandenyje, bet aš taip negaliu. Tačiau jei turėčiau jų žiaunas, galėčiau. O jeigu dar gaučiau jų plaukmenis ir pasidengčiau žvynais, gyvenimas po vandeniu būtų visai patogus. Tereikėtų užmiršti, kad kažkada buvau žmogumi. Kitaip sakant, duokit man žuvies protą bei kūną ir aš gyvenu vandenyje.

Visatoje yra aštuoni milijonai keturi šimtai tūkstančių gyvybės formų. Taip rašoma Vedose. Ir visos tos formos skirtos mums. Mes galime gauti bet kurią iš jų. Ir kai tai įvyksta, siela priima naują kūną kaip nepaneigiamą faktą ir jau nebegali gyventi ir galvoti kaip nors kitaip. Jeigu žmogus galvoja, kad žiemą žuvims po ledu šalta, kaip ir jam, tai jis klysta.

Kūnas, arba *prarabdha-karma*, yra susijęs su vieta, laiku ir aplinkybėmis. Jis turi savo gyvenimo trukmę, vietą po saule ir aplinką. Viso to praktiškai neįmanoma pakeisti. Žmonės, gyvenantys amžino įšalo sąlygomis arba dykumose, nepaliekia savo gyvenamų vietų, laikydami jas pačiomis geriausiomis.

Vienas žmogus nusprendė pasidairyti po pasaulį ir leidosi į kelionę, palikęs žmoną ir vaikus. Jis ilgai keliavo, visą laiką ilgėdamasis savo artimųjų. Kartą jis supainiojo kryptį ir, pats to nežinodamas, pasuko atgal, į namų pusę. Po kurio laiko jis pasiekė kaimą, labai panašų į jo gimtąjį, ir ten sutiko moterį, labai panašią į jo žmoną. Nuostabiausia, kad ir jos vaikai buvo labai panašūs į jo vaikus. Žmogui ten patiko, ir jis pasiliko visam laikui. Tačiau visą gyvenimą ilgėjosi savo „pirmosios“ šeimos.

Kur žmogus beatsidurtų, jį visur lydi *prarabdha-karma*. Jeigu varna nuo šakos nusivers į vandenį, nuo to ji netaps gulbe. Išreikštoji karma mums duota pagal gamtos dėsnius, sutinkamai su mūsų buvusiu veikla. Ilgą laiką ji buvo neišreikšta ir vadinosi *aprarabdha-karma*.

Aprarabdha-karma – šaukštai po pietų

Mūsų veiklos rezultatai, kaip ir suvalgytas maistas, iš pradžių būva neišreikštoje būsenoje. Suvirškintas maistas pasireiškė energija ir gera sveikata. Nors gali būti ir atvirkščiai – imsim ir susirgsim. Būna ir taip, kad žmogus nuo maisto numiršta. Visos šitos būsenos priklauso nuo maisto kokybės.

Įdomu, suvalgytas maistas patenka į skrandį, o štai kur laikosi neišreikštoji karma? Ogi prote. Kartą aš stebėjau, kaip žmogus iš visų jėgų plaktuku daužo kažkokią mašinos detalę. Kiekvieną plaktuko dūžį lydėjo tam tikra jo veido išraiška, ir aš supratau, kad šis darbas kažkaip įtakoja jo protą. Aš pagalvoju: „O kaip reaguoja protas, kai žmogus kūju daužo ne metalo gabalą, o užmušinėja gyvulius skerdykloje?“ Kartą sandomo žudiko paklausė: „Ką tu jauti, kai spaudi šautuvo gaiduką?“ Jis atsakė: „Nereikia nieko galvoti. Paprasčiausiai nuspaudi, ir viskas. Jeigu pradėsi galvoti, kad štai prieš tave gyvas žmogus, jis turi motiną ir žmoną, tai negalėsi jo nušauti. Reikia galvoti, kad tai tik taikyns“. Kitaip sakant, norint užsiimti tokiu darbu, reikia išmokti nematyti jokio skirtumo tarp gyvo ir mirusio kūno, ir visiškai užmiršti sielą. Kai nėra nei sielos, nei Dievo, tai nėra ir jokios atsakomybės už savo poelgius. Tada galima daryti viską. O žemiškosios Temidės įstatymai yra dviprasmiški – kaip nori, taip ir supranti. Jie tokie skylėti, kad žmogus mato ne patį įstatymą, o galimybę landžioti per tas skylės ir pažeidinėti jį į valias.

Taigi žudymas žmoguje išvysto vagies sąmonę, o vagiliavimas kuria žudiko mentalitetą. Ir tas, ir tas galvoja, kad jie yra aukščiau visuomenės įstatymų, todėl gyvena, remdamiesi savo susikurta morale. Nebūdami dorais žmonėmis, jie kalbasi: „Dabar mes viską sąžiningai pasidalinsime“.

Toks „sąžiningumas“ nepriimtinas dorybingiems žmonėms, todėl, norėdami prieš juos atsilaikyti, nenaudėliai pradeda jungtis. Jie netgi sukuria partijas, kai nori sulaukti pripažinimo. O kai nuodėmė tampa visuotinai pripažinta, visuomenė virsta vagių gauja, ir atstatyti joje kokius nors moralinius principus darosi beveik neįmanoma. Štai kodėl *Mahabharatos* laikais nusikaltėlius bausdavo labai griežtai. Žudikus nuteisdavo myriop, o vagims kirsdavo ranką. Galiausiai žudikai išnykdavo, o berankiai vagys iškart krisdavo į akis. Bausmių tikslas buvo užkirsti kelią

nuodėmingoms mintims. Žmonės atgailaudavo, ir jų protas valėsi. Net nuodėmingas žmogus galėjo nuoširdžiai kreiptis į Dievą. O Jis reikalingas absoliučiai visiems.

Tačiau bet kuriai taisyklei būdingos išimtys.

Maištas. „Aš esu blogas ir nesiruošiu būti geresniu“

Arba „aš gi visai neblogas žmogus“. Yra žmonių, kurie jau nebegali būti geresniais. Jiems lengviau keisti supantį pasaulį, negu save. Jie pernelyg save myli ir labiausiai vertina savo nuomonę, todėl negali nusileisti kitų labui. Suprasdami savo nesugebėjimą pozityviems pokyčiams, jie jį pateikia kaip principą, priešpastatydami save visuomenei. Tokiems žmonėms būdingi nuolatiniai konfliktai, tiek šeimoje, tiek darbe. Tai yra maišto psichologija, kuriai būdingos dvi savybės – neišmanymas ir užsispyrimas. Labai įdomus derinukas. Gyvūnijos pasaulyje tokias savybes turi asilas, todėl jį lengva išnaudoti. Kvailiui užtenka prižadėti šviesų rytojų, mokslo ir technikos progresą bei laimingą šeimyninį gyvenimą ir jis ars. Šiame pasaulyje maišto psichologija būdinga absoliučiai visiems, todėl visi ir išnaudoja vieni kitus. Kiekvienas dirbs išsijuosęs, jeigu jam bus pažadėti geri pinigai. Asilas nors ir užsispyręs, bet jį nesunku priversti dirbti, suviliojus kuokštu žolės ar morka. Jis nesupranta, kad jį išnaudoja. Juk žolės ir taip visur pilna. Bet kadangi asilas kvailas, tai galvoja, kad jam reikalingas šeimnininkas ir darbas, ir tik tada jis bus laimingas.

Žmogus, panašus į asilą, visur ieško globos, bet randa tik išnaudojimą. Pagal karmos dėsnį maištinga sąmonė ir kvailumas baudžiami išnaudojimu. Bet kai žmogus gauna dvasinių žinių, jis jau nepasiduoda tokioms apgavystėms. Todėl patys didžiausi išnaudotojai paprastai būdavo ir didžiausi pažinimo priešai. Kai Mohamedas pamokslavo apie vienatinį Dievą, jis sakė, kad prieš Viešpatį visi lygūs. Nėra jokio skirtumo tarp vargšų ir turtingų, vyrų ir moterų, todėl mes visi broliai. Tokios kalbos labai nepatiko didžiūnams ir prasidėjo persekiojimai. Tačiau dvasinės žinios – tai žinios apie sielą, apie save patį, todėl būti jų priešu reiškia būti priešu sau pačiam. Toks žmogus pasilieka neišmanyme ir galiausiai žūsta.

Karma-bandhana

Žodis „*bandhana*“ verčiamas kaip „virvės“. Karmos neįmanoma išpainioti, ją galima tik nukirsti. Nors karma yra gamtos dėsnis, į jį nereikėtų gilintis, nes protas tik susipainios. Tai Dievo dėsnis, todėl jo neįmanoma pilnai pažinti. Tokie bandymai panašūs į pastangas išsikapstyti iš pelkės: kuo labiau stengiesi, tuo labiau klimpsti. Todėl nėra jokios prasmės diagnozuoti karma, užtenka gerai žinoti jos pagrindinį principą.

Mechanizmas, kuriantis karma, – mūsų protas. Ir nors viskas prasideda nuo jo, vėliau jis nesugeba suvokti situacijos, kurioje atsidūrė, nes visiškai susipainioja. Tai ir yra *karma-bandhana* – keleivis nueina toli į mišką ir, nesugebėdamas iš jo išeiti, pasilieka visam laikui. Tačiau yra nedidelė paslaptis – reikia išvaduoti protą, davus jam žinias. Tada išsivaduoja ir pati asmenybė.

Imkim pavyzdį: bloga ekologija. Viskas užteršta, radiacija... Kokia priežastis? Žinoma, pramoninės atliekos. Juk tiek daug įmonių. O dar ginklavimosi varžybos. Kam to reikia? Gamyklos reikalingos, saugumas taip pat. Bet ką daryti su ekologija? Gal reikia naudoti geresnius valymo įrenginius? Tegu parduotuvėse būna pardavinėjamas švarus vanduo, gatvėse stovi automatai su deguonimi. Išrasime naujus vaistus, pašalinančius organizmą nuodijančius toksinus.

Pasiūlymų daug, bet mus supanti aplinka tebėra tokia pat užteršta. Tada belieka pasirinkimas – arba daugiau gerų vaistų, arba uždaryti įmones. Ekologinio klausimo neįmanoma išspręsti medicinos ar ekonomikos dėka. Nepadės net karmos diagnostika. Reikia prisiminti pirmąjį žingsnį, kurį padarė žmonės, pasukę šiuo keliu.

Mes norėjome gyventi daugiaaukščiuose namuose, patogiuose miestuose, kur viską galima nusipirkti parduotuvėse. Kur užtenka užsidirbti pinigų ir turėsi viską, ko nori. Kur visą juodą darbą atliks mašinos, o mes tik džiaugsimės gyvenimu. Norėjome pasijusti tikrais šio pasaulio šeiminkais, o ne vergais, sukaustytais sekinančio darbo. Kitaip sakant, norėjome būti savo likimo šeiminkais, galvodami, kad viskas aplinkui priklauso mums. Ir galiausiai pasiklydome tarp trijų pušų. Kas tikrasis šio pasaulio šeiminkas? Kam viskas priklauso? Kas yra geriausias kiekvienos gyvos būtybės draugas? Mes užmiršome Dievą. Jį galima palyginti su skrandžiu mūsų kūne, kurio niekaip negalima užmiršti. Jis pirmas mėgaujasi maistu, aprūpina kūną energija ir yra mūsų draugas. Visos kūno dalys turi dirbti skrandžiui, tada bus gerai ir jam, ir joms.

Įsivaizduokite, kad rankos, kojos ir galva nusprendė būti nepriklausomos nuo skrandžio ir šeiminkauti savarankiškai. Iš tikrųjų, galva tiek daug galvoja, rankos ir kojos be perstojo darbuojasi, o ką veikia skrandis? Mėgaujasi maistu, kurį pristato kiti. Argi tai teisinga? Bet ar likusios kūno dalys gali maitintis be skrandžio? Žinoma, ne. Maistas virs šlakais ir užterš visą kūną.

Lygiai taip pat teršiama aplinka, nes žmogus nori gyventi, neatsižvelgdamas į gamtos dėsnius. Gamta pati savęs neteršia, ji netgi sugeba atsistatyti, ir būtent todėl mes iki šiol dar neišmirėme. Nėra gamtinių šiukšlynų, kaip nėra ir bado problemos. Nerasite net mažiausio skruzdėliuko, kuris galuotųsi badu.

Visata taip subalansuota, kad kiekvienas atomas yra savo vietoje. Mūsų planetoje taip pat viskas idealiai sutvarkyta. Žemė, vanduo, ugnis, oras ir eteris – viskas subalansuota. Kai susprogdinamas atominis užtaisas, Žemėje labai padaugėja ugnies elemento ir taip pažeidžiamas balansas. Saulėje toks sprogdymas būtų nepastebimas, nes ten kitoks stichijų balansas. Mūsų kūną sudarančių elementų kiekis ir santykis yra toks pat, kaip ir mus supančioje aplinkoje, taigi išlaikoma pusiausvyra. O radiacija yra tam tikra ugnies atmaina, ir kai jos būva perdaug, kūnas serga arba net žūsta. Jeigu mes susikursime baisias gyvenimo sąlygas, tai ir žmonės taps baisiais. Gal tada geriau Žemėje kurti rojų?

Prarastasis rojus, arba karma-joga

„Aš nesu šio pasaulio šeimininkas. Aš tas, kuris teikia pasitenkinimą ir džiaugsmą Dievui. Aš Jo tarnas, todėl esu pasiruošęs gyventi visų žmonių labui. Mano gyvenimas – tai auka ant tyros meilės altoriaus. Viešpatie, duok man pakankamai proto ir jėgų, kad galėčiau pildyti Tavo valią. Suminkštink mano akmeninę širdį ir pasiimk ją kaip mano dovaną“.

Kai žmogus gyvena su tokiomis mintimis, jo veikla vadinama „*niškama-karma*“. „*Kama*“ – tai materialūs troškimai, o „*niškama*“ – nesavanaudiškumas, materialiu norų nebuvimas. Pas nesavanaudišką žmogų labai greitai susibalansuoja psichika ir jis sutvirtėja kaip jogas. Jis ramiai sutinka tiek praradimus, tiek sėkmę. Tai ir yra joga. Kaip kasininkas banke: jis dažnai priima iš žmonių ar išmoka jiems dideles pinigų sumas. Bet jis išlieka ramus ir abejingas, netgi kai reikia atiduoti labai didelius pinigus. Įsivaizduokite, kaip atrodytų, jeigu jis dėl to jaudintųsi: „Šiam ponui aš turiu išmokėti milijoną litų! Baisu! Kaip man toliau gyventi?...“ Jis paprasčiausiai gautų nervinį priepuolį. Tačiau kasininkas supranta, kad visi pinigai priklauso bankui, todėl jis nesijaudina. Bet kaip gyventi žmogui, turinčiam didelius pinigus? Turčiai praranda ramybę ir be migdomųjų negali užmigti.

Žmogus turi žinoti, kad viskas priklauso Dievui. Jis turėtų galvoti, kaip savo turtus gražinti tikrajam jų savininkui, tada galės ramiai miegoti. „Kur jūsų turtai, ten ir širdis jūsų“. Tokia *karma-joga*.

Yra žmonių, kurie tik ir galvoja, kaip paimti, kaip gauti. Bet geriau galvoti, kaip duoti, nes būtent tokią sąmonę turi dvasinio pasaulio gyventojai. Šiaip jau mums atrodo, kad duoti – reiškia prarasti, bet tai nėra taip. Žmogus praranda, kai jis nesugeba teisingai naudotis tuo, ką turi. O duodant reikia stengtis, kad iš to būtų visiems kuo didesnė nauda, kas yra ne taip paprasta, kaip atrodo. Gali pasirodyti, kad mano dovana niekam nereikalinga. Pavyzdžiui, aš noriu pradžiuginti pasaulį muzikiniu šedevru, bet ar aš galiu jį sukurti? Visi nori nuveikti ką nors didingo, bet ne visi gali. Norint duoti, reikia turėti ypatingas savybes, talentą. Arba paprasčiausiai būti protingu. Kitaip sakant, reikia pasidaryti naudingą žmogumi, priešingu atveju mokėsime tik imti. Taip daro maži vaikai, bet suaugę gali duoti didesnę naudą. Taigi daugelis iš mūsų turi kaip reikiant subręsti, nes tuščiai prarasto laiko nesusigrąžinsime.

Kuo pavojinga vėžinė ląstelė? Ji tik eikvoja organizmo resursus, nieko jam neduodama, ir palaipsniui suryja sveikus, energiją teikiančius organus. Turi būti tam tikra medžiagų apykaita, nuolatinis nuosavybės perskirstymas. Tai vadinama „*jagja*“, arba aukojimu.

Aukojimas

Karma skirta aukojimui. Iš tikrųjų karma turi dvi priežastis. Tai sveiko gyvenimo būdo palaikymas ir aukojimas. Auka yra tai, kas atiduodama iš pareigos jausmo ar iš dėkingumo, iš meilės. Tai garantuoja žmogui ramybę ir klestėjimą. Reikia būti

dėkingiems Dievui ir skirti Jam visą savo veiklą. Viešpačiui iš mūsų nieko nereikia, nes Jis yra savi pakankamas ir viskas priklauso Jam. Bet Jis neatstumia mūsų dovanų, siūlomų su meile, kurios Jis taip nori iš mūsų. Priimdamas Jam skirtą auką, Viešpats gražina tą meilę, kad ji užpildytų mus supančią atmosferą. Jis atlygina mums gerove ir klestėjimu. Todėl visa, kas siūloma Dievui, grįžta visiems žmonėms. Mažas vaikas kartais neša dovanų tėvams tai, ką jis pats iš jų gavo. Matydami vaiko meilę, tėvai būtinai priims tą dovanėlę ir širdingai atiduos ją visiems vaikams.

Jeigu mes išauginome gerus vaikus, vadinasi, atidavėme jiems viską, ką galėjome. Tokia tai tėvų auka. O vaikai, sulaukę brandaus amžiaus, rūpinasi susenusiais tėvais. Tai jau vaikų auka. Taip jie vieni kitus globoja. Aš paklausiau vieno induso: „Kokio dydžio pensijos Indijoje?“ „Nėra jokių pensijų“, – atsakė jis. „O tai kas išlaiko senelius?“ – nustebau. „Vaikai, aišku“, – ramiai atsakė pašnekovas. Žinoma, galima paprieštarauti, kad tik geri vaikai rūpinsis savo tėvais, ir ką daryti, jeigu vaikų aplamai nėra? Tačiau reikalas tame, kad visa, ką žmogus daro, jis turi atlikti kaip auką. Su tokia sąmone jis net vaikus turi pradėti. Tik tada galima tikėtis laimės šiame pasaulyje. *Jagja* daro žmones laimingais.

Ant šaligatvio sėdėjo elgeta. Praeiviai jam retkarčiais numesdavo šiek tiek pinigų. Aš praėjau pro jį, o kai po valandos grįžau atgal, elgeta buvo visiškai girtas. Taigi *jagja* turi būti atliekama su protu, kitaip jos rezultatai bus apverktini. Gailintis vargšų, galima juos aprūpinti būstu, pamaitinti ir aprengti, bet tik neduoti pinigų. Jie kaip lietus, palaistęs troškimų sėklas. Kurios gaus drėgmės, tos ir sudygs. Šiaip jau pats darbas ir net jo rezultatai neatneša žmogui laimės. Tam reikia atlikti aukojimus, nes tik jie sutrauko karmos pančius.

Laisvas žmogus

Yra pasakyta, kad visos gyvos būtybės, norėdamos palaikyti savo egzistenciją, maitinasi viena kita. Kiekvienai rūšiai skirtas tam tikras maistas. Yra tam tikra nustatyta tvarka. Jeigu visos gyvybės formos maitintųsi absoliučiai viskuo, tada praktiškai niekas negalėtų išgyventi. Tačiau pasaulyje, ačiū Dievui, palaikoma tvarka, ir kiekviena rūšis turi savo maistą ir gyvenimo trukmę. Žmogus tačiau turi didelį privalumą – pasirinkimo laisvę. Jis gali elgtis kaip gyvulis, ir tada visi jį taip ir vadins; gali elgtis kaip šventasis, ir tada jį vadins Dievo Sūnumi. Žmogus – tai poelgiai, o ne kūno forma. Pagal ją apibūdinami gyvūnai, o žmogus – pagal elgesį. Elgesys, savo ruožtu, priklauso nuo charakterio bruožų, šis – nuo auklėjimo, o auklėjimas – nuo prigimtinių savybių. Pastarosios yra tai, kas įvardinama kaip „*guna-karma*“.

Guna – savybės, būdingos mums nuo pat užgimimo. Nuo jų priklauso mūsų veikla, vadinama karma. Polinkis tam tikrai veiklai žmogui yra įgimtas, ir, palankiai susiklosčius aplinkybėms, ji tampa mūsų profesija. Aš mėgstu šitą darbą, jis man sekasi, – taip žmogus mėgaujasi savo prigimtimi.

Tačiau mes turime ir blogų savybių, nuo kurių kenčiame. Jos nebūdingos mūsų

dvasinei prigimčiai, o yra kaip įpročiai, kuriuos suformavo gyvenimo būdas ir poelgiai. Pavyzdžiui, žmogui nebūdinga rūkyti, bet jis prie to gali priprasti. Rūkymas taps kaip ir natūralia nauja savybe. Taip poelgiai, karma tampa *guna*, žmogaus savybėmis. Nujos savybės atitinkamai įtakoja mūsų poelgius, dėl kurių atsiranda kiti nauji įpročiai, ir taip be galo. *Guna* ir karma visada viena kitą įtakoja. Pavyzdžiui, žmogus yra tingus, tokia jo *guna*, savybė, bet ją galima pakeisti, prisivertus dirbti. Keičiant veiklą, keičiasi ir savybės. Todėl iš tikrųjų žmogus yra savo likimo šeimininkas, bet jeigu jis neskiria, kas gerai, kas blogai, jeigu jis yra neišmanyme, kaip jis tada pasinaudos savo pasirinkimo laisve?

Norint būti tikrai laisvu, neužtenka vien pasiryžimo. Reikalingos ir žinios. Ar gali vairuotojas, nežinantis eismo taisyklių, laisvai važinėti miesto gatvėmis? Juk jis bijos kiekvienos sankryžos ir kiekvieno posūkio.

Taip, mes – laisvi žmonės. Vienintelė problema, kad niekas nežino, ką su ta laisve daryti. Mes netgi baiminamės, nes laisvas gyvenimas yra toks neprognozuojamas. Tačiau baimė dings, jeigu mes pažinsime Dievo įstatymus.

Karma – Dievo įstatymas

Polinkį į neteisėtą veiklą turi kiekvienas žmogus, tik ją kontroliuoja mūsų sąžinė. Jeigu ji neišvystyta, tai dar yra šalies įstatymai, kurių mes paprastai prisibijome. Pasitėklus baimę, vaiką galima priversti atsisakyti netikusių poelgių. Palapsniui jis pripras tinkamai elgtis ir tada jo jau neberekės bauginti bausmėmis.

Kartais nuodėmingiems žmonėms pasakojama apie pragaro pasaulius. Labai detalai, siekiant, kad jis imtų baimintis savo netikusių poelgių. Baimė gali sustabdyti blogą karmą, ir tada prasideda pozityvūs pokyčiai – žmonių savybės keičiasi. Podraug keičiasi ir poelgiai. Taigi bausmė – būtina sąlyga progresui. Ir geriausia, kai baudžia šventa asmenybė, dvasinis mokytojas. Bet tai tinka tik tiems, kurie turi stiprų sąžinės jausmą, kurie iš principo bijo nuodėmės. Jeigu to nėra, reikia, kad jį baustų šalies įstatymai, kuriuos galima pavadinti išorine žmogiškos sąžinės išraiška. Tokie žmonės bijo ne nuodėmės, o bausmės. Praktiškai visi žmonės, esantys neišmanyme, bausmės stengiasi išvengti, net jeigu yra kalti. Ir daugeliui tai pavyksta, bet po fizinio kūno mirties jų laukia labai rūščios bausmės, o dangiški įstatymai nulems jų sekantį gimimą. Tokiems žmonėms mirtis yra pati didžiausia bausmė. Žmogus tik tada nieko nesibijo, kai jo sąžinė yra visiškai švari.

Už padarytas nuodėmes bausmės išvengti neįmanoma, nes karmos dėsnis aukščiau žmogaus proto. Kažkada vaikystėje upelyje mes gaudydavome mažas žuvelės, pūgžlius. Norėdami pasislėpti, jie lėsdavo mums po padais, galvodami, kad ten ras išsigelbėjimą, ir belikdavo juos iš ten išsitraukti. Taip ir žmonės vengia nemalonumų ir veržiasi ten, kur geriau, tokiu būdu nulemdami savo likimą.

Šia tema yra pamokoma istorija. Nusiunčia žmona vyrą į turgų nupirkti daržovių. O jis ten už vieno prekystalio pamatė savo mirtį, kuri maloniai jam šypsojosi. Žmogus išsigandęs pametė pinigus bei krepšį ir vos gyvas parskuodė namo. Žmonai tepasakė,

kad turi skubiai išvykti į kitą miestą aplankyti brolių, kuo skubiausiai susiruošė ir dingo. Žmona suprato, kad turguje kažkas atsitiko ir nedelsdama ten nuėjo. Ji taip pat pamatė mirtį, stovinčią už prekystalio, ir sušuko: „Tai tu išgąsdinai mano vyrą!“ „Labai atsiprašau, bet aš nieko nesiruošiau gąsdinti, – ramiai atsakė mirtis. – Aš tiesiog nusistebėjau, ką jis čia veikia? Juk rytoj aš jo laikiu kitame mieste, pas jo brolių“.

Visos žmogaus nuodėmės pasireiškia įvairiomis baimėmis ir stumia jį pasitikti savąjį likimą, kuris atrodo esąs vieninteliu prieglobsčiu, garantuojančiu laimingą gyvenimą. Mes galime užmiršti savo nuodėmes, bet jos primins apie save. Taip veršelis iš daugybės karvių atsirenka tik tą vienintelę, savo mamą.

Jeigu žmogų kažkas užmuša, mirties metu visa, kas susiję su šiuo įvykiu, labai stipriai užsifiksuoja jo prote: žudiko psichika, akys... Kitą gyvenimą žmogus to neprisimins, bet sutikęs savo žudiką jau kitame kūne, nedelsiant jį pažins, pajus nepaaiškinamą baimę ir neapykantą jam. Lygiai taip pat kažką galima greitai pamilti, iki tol beveik visai su juo nebendravus. Taip veršelis būtinai atranda savo mamą.

Karma – ne Dievas

Karma – tai blogio ir gėrio sąveikavimas. Šių dviejų energijų šaltinis yra Dievas, bet Jis nėra nei gėris, nei blogis. Jis aukščiau šitų kategorijų, nes yra jų šeiminkas. Žmogus karmą tik kuria, tačiau panorėjęs negali jos sunaikinti. Jis turi ją atidirbti. Panašiai kaip kas nors nusižengia įstatymams, ir paskui turi atlikti bausmę. Toks gyvenimas.

Tačiau dar yra toks dalykas, kaip amnestijos, humaniškumo ir gailestingumo išraiška. Tai visiška priešingybė karmos mechanizmo racionalumui, nes pasireiškia ne kaip bešališkas ir bejausmis teisėjas, o kaip meilė žmogui. Šios meilės trokšta kiekvienas, netgi tas, kuris turi būti nubaustas. Žmogus visada tikisi malonės. Būna, kad žmogus, gavęs atleidimą, taip stipriai pasikeičia, kad jau ir bausti jo nebereikia. Akis už akį, dantis už dantį, – šis principas tinkamas tik karo metu. Bet taiką reikia palaikyti meile ir gailestingumu. Gavai į kairį žandą, atsuk dešinį. Taip sprendžia konfliktus išaukštinti ir dorybingi žmonės.

Kai sąmonė blogai išvystyta, tvarka palaikoma kraujo keršto ir grubios prievartos pagalba, kas dabar ir vyksta visame pasaulyje. Bet jeigu Žemėje bent du procentai žmonių pradėtų dorybingai gyventi ir nuoširdžiai kreiptųsi į Dievą, apsvalytų visa planeta ir prasidėtų tikri stebuklai.

Vienas rusų popas pasakojo, kaip jis karo metu buvo armijoje. Kartą jo vadovaujamas būrys ruošėsi didelei atakai ir užėmė pozicijas, kuriose nesiruošė ilgai būti. Pasiruošimai buvo labai slapti, bet vokiečiai kažkaip sužinojo ir suruošė galingą ir netikėtą tos vietovės bombardavimą. Prasidėjo tikra „mėsmalė“, nes pasislėpti nebuvo kur. Karys suprato, kad šansų išlikti gyvam praktiškai nėra. Ir tada protas jam pametė jo gelbėjimosi ratą, – „Tik Dievas padės“. Jis nežinojo jokių maldų, todėl paprasčiausiai prašė Dievą atleisti jo nuodėmes, išsaugoti gyvybę ir netgi pažadėjo atsidėti vienuoliškam gyvenimui, jei liks gyvas. Taip jis su dideliu įkarščiu kreipėsi į Dievą, ir staiga stėjo visiškai tylą. Karys matė lėtai krentančias ir

taip pat lėtai sprogstančias bombas, o jų skeveldros skriejo taip lėtai, kad jis nesunkiai jų išvengdavo. Taip stebuklingai jis liko gyvas, tik buvo kontūzytas, todėl lėktuvu jį pasiuntė į užnugarį. Skrendant jį kankino abejonės, ar tikrai jį Dievas išgelbėjo, ar jis liko gyvas kažkokių savo sugebėjimų dėka. Ir tuo metu jų lėktuvą numušė... Būsimasis šventikas kaip akmuo krito žemyn, ir tada jis su dar didesniu įkarščiu vėl kreipėsi į Dievą.

Viskas baigėsi gerai, nes jis nukrito į šieno kupetą ir dar kartą išsigelbėjo. Po tokių peripetijų pas jį atsirado tvirtas tikėjimas, ir kai baigėsi karas, jis išpildė savo pažadą Dievui ir tapo vienuoliu. Panašių pavyzdžių yra daug, bet mums dažnai atrodo, kad Dievo nejaudina mūsų maldos.

Iš tūkstančių žmonių vargiai atsiras nors vienas, kurį tikrai domintų Dievas. Taip yra netgi tikinčiųjų tarpe. Žinoma, visi nori, kad Dievas jiems padėtų, tik niekam nerūpi, kaip Jam pasitarnauti. Visi galvoja: „Aš gyvensiu kaip norėsiu, o jei atsiras problemos, tegu Dievas man padeda. Kad vėl galėčiau daryti ką noriu. Tegu Jis padaro taip, kad manęs niekas neapgautų, kad aš nesirgčiau, būčiau turtingas, o visus mano priešus tetrenkia perkūnas“.

Daugelis dorų žmonių tiki, kad Dievas yra, bet gyvena taip, tarytum Jo nebūtų. Tai reiškia, kad žmonės prarado ryšį su Juo. Dievas yra tobuliausia gyva esybė, todėl natūralu, kad Jis visus kontroliuoja. Jis aukščiau priežasties ir pasekmės, nes yra pirmapradė visos būties priežastis. Jo egzistencijos priežastis – Jis Pats.

Ar galima uždegti saulę rankomis? Dievo būtis beribė. Jis neįtelpa į jokios religijos rėmus ir nepriklauso jokiai tautai. Atvirkščiai, viskas priklauso Jam. Jis duoda prieglobstį visoms gyvoms būtybėms, aprūpindamas jas viskuo, kas reikalinga. Jis pažįsta kiekvieną sielą.

Viešpats mums atsiliepia priklausomai nuo mūsų atsidadavimo lygio. Todėl esmė ne mūsų prašymuose, adresuotais Dievui, o mūsų pastangose patiems prie Jo priartėti. Jis ir taip visus aprūpina, nereikia nė prašyti. Gyvūnai, paukščiai nesimeldžia, bet turi viską, kas reikalinga palaikyti gyvybei. Todėl Dievui nepatinka, kai mes Jam įkyrime savo egoistiniais prašymais. Pasaulyje visko užtenka, tetrūksta vieno – meilės Dievui. O šito reikia patiems išmokti.

Žmogaus pareiga – mokyti ir mokyti kitus. Kitaip jo gyvenimas yra beprasmis. Atlikdamas *karma-jogą*, žmogus darosi išmintingas, nes gauna unikalias žinias, neprieinamas netgi mokslininkams. Tai todėl, kad širdis talpina tai, kas nesutelpa į protą. Kol vienas mąsto apie Dievą, kitas gyvena, laikydamasis Jo duotų nurodymų, o trečias bendrauja su Juo akis į akį. Mes turime pasirinkti.

Ši knyga skirta ne bedieviams ateistams. Jie neturi pasirinkimo, nes atmetė aukščiausią dieviškos meilės kelią. Geriau apie juos negalvoti ir su jais nediskutuoti. Mes neturime jiems ką duoti, o iš jų neturime ką imti. Ši knyga neskirta nei religiniams fanatikams, kurie neatsikratę pykčio ir visada pasiruošę peštynėms. Ji skirta tiems, kurie nori eiti amžino ieškojimo keliu ir nori mokyti bei mokinti kitus. Aš dėkingas savo dvasiniam mokytojui, kuris transcendentinių žinių šviesa išsklaidė mano neišmanymą, duodamas sugebėjimą regėti.

Pati blogiausia karma

Nuodinga gyvatė labai pavojinga, ir gerai, kad jos atstumianti išvaizda apie tai perspėja. Mus gina baimė. Bet jeigu gyvatė papuošta brangakmeniais, ji tampa patraukli ir tuo pačiu pavojingesnė. Panašiai ir bendravimas su nuodėmingais žmonėmis kelia pavojų dvasiniam progresui. Žinios, perteikiamos tokio žmogaus, veikia kaip nuodai. Nuodėmingi žmonės, kaip taisyklė, turi atstumiančią išvaizdą. Šis požymis padeda išvengti bendravimo su jais. Tačiau jeigu mes susitinkame gražiai apsirengusį, išsilavinusį, „kultūringą“ ir turtingą, turintį visuomeninį svorį nieką, – jis bet ką išmuš iš vėžių.

Kartais mes girdime gražius atsiliepimus: talentingas dainininkas... Nobelio premijos laureatas... žinomas politikas... ministras... šventikas... Tačiau dažnai už šito išorinio apvalkalo slepiasi nuodėminga veikla. Kartais ji prasiskverbia net į religiją. Pavyzdžiui, Kristus savo laikmečio šventikus lygino su karštais, kurių tik išorė graži, o vidus kupinas bjaurasties. Pagal ką jis sprendė? Tiesiog jis matė jų išdidumą, savo didumu prilygstančiam jų visuomeninei padėčiai. Tokie žmonės neturėjo jokios teisės būti mokytojais, nes patys buvo labai toli nuo Dievo karalystės ir kitiems neleido jos siekti.

Gyvatei nereikalingi brangakmeniai, bet ir paimti juos iš jos neįmanoma, kol ji gyva. Jeigu mokytojas neduoda asmeninio pavyzdžio, tai yra pati didžiausia apgaulė ir pati blogiausia karma. Todėl neskubinkite mokinti kitus, jeigu patys nesimokinate.

Šeima ir karma-joga

Šeima – tai kolektyvinės karmos pasireiškimas. Šeimos narius natūraliai sieja glaudūs ryšiai bei pareigos, paveldėti iš praeitų gyvenimų. Jeigu vyras būva labai prisirišęs prie savo žmonos, tai mirties metu jis galvoja apie ją, todėl sekančiame gyvenime gimsta mergaitė. O moteris, prisirišusi prie savo vyro, gauna berniuko kūną. Paskui jie užauga, suranda vienas kitą ir vėl apsiveda, bet ne kaip vyras ir žmona, o kaip žmona ir vyras. Žmonės, kuriems jie praeitame gyvenime liko skolingi, gimsta jų vaikais ir tokiu būdu atsiima viską, kas jiems priklausė. Priešai, nespėję jiems atkeršyti, gimsta blogais ar nesveikais vaikais. Jie gali anksti numirti, suteikdami tėvams daug skausmo.

Tokiu būdu karma, arba veikla, grindžiama prisirišimais ir pareigomis. Jeigu žmogus prisirišęs prie kokios nors veiklos, ji dažnai tampa jo specialybe ar pareigomis, kurias jis turi atlikti kasdien. Vyriškis, jaučiantis didelį prisirišimą prie moters, nori ją vesti, tačiau po vedybų atsiranda ir pareigos žmonai bei vaikams, kurias privalu pildyti, kitaip nebus šeimos.

Bet kuris prisirišimas turi dvi puses – simpatiją ir antipatiją. Šiuos du kraštutinius subalansuoja pareigų atlikimas. Jeigu pareigos ignoruojamos, ryškėja negatyvi pusė, antipatijos jausmas. Jis užgožia viską, kas buvo gera situoktinių santykiuose, ir

šeima suyra. Toks karmos dėsnis – kai vyras ir moteris sukuria šeimą, jie tampa vienas kito skolininkais. O kai skolos negražinamos, jie tampa priešais.

Atlikdamas savo pareigas, žmogus darosi išmintingesniu ir labiau mylinčiu. Tokių savybių dėka jis būtinai įgyvendins savo tikslus. Bet kokią ateitį kuriasi tas, kuris artimus žmones paverčia savo priešais? Karma – tai rūstus ir nešališkas dėsnis, jis neturi jausmų. Žmogus pats turi stengtis, kad jo gyvenime dominuotų pozityvūs jausmai, kitaip karmos nepakeisi. Reikia stengtis suprasti Dievą ir Jį pamilti, o paskui tą meilę skiepyti savo vaikams, kokie jie bebūtų, nes ateitis yra tai, apie ką galvoja ir ko nori vaikai.

O ko nori vaikai? Jie išskiria svarbiausius dalykus iš to, ką mato ir girdi, kas padarė jiems didžiausią įspūdį, ir apie tai galvoja. Išgirdęs apie kosmosą, vaikas nori būti kosmonautu, išgirdęs karo veteranų pasakojimus, irgi nori būti tokiu kaip jie. Jis gali panorėti būti geru žmogumi, bet tik tuo atveju, kai išgirs kažką naudingo iš įkvėpimą skatinančio šaltinio, ir šią informaciją lydės gilūs jausmai. Žinoma, kad vaiką labiau įtakoja įspūdis, o ne pati informacija, kurios jam prisireiks vėliau. Pradžioje reikalingas įkvėpimą teikiantis faktorius, žydroji svajonė, kuri jam visą gyvenimą bus kelrodė žvaigždė.

Ta svajonė, kaip taisyklė, niekada neišsipildo. Vaikams atrodo, kad taip yra dėl to, jog jų tėvams trūksta pinigų, žinių, laiko ar svaresnės visuomeninės padėties. Jie galvoja, kad tėvai neranda gyvenime pasitenkinimo ir užsiima kažkokia monotoniška veikla. Tai vis karma, tačiau vaikas šventai įsitikinęs, kad jis nebus toks pernelyg rimtas ir nuobodus, kaip suaugusieji. Jo akimis, suaugę žmonės yra paprasčiausi nevykėliai, kai tuo tarpu gyvenimas yra visiškai kitoks, ir jį kiekviename žingsnyje turi lydėti laimė. Juk pasaulis toks didelis ir įdomus, argi jame gali kam nors trūkti?

Stebėdamas dangų ir žemę, žolynus ir medžius, paukščius ir gyvūnus, vaikas panryja į stebuklingą savo fantazijų šalį, kuri jam suteikia daugybę džiaugsmo. Savo žaidimuose vaikai atsiduria negyvenamose salose, skraido ant paukščių nugarų, daug kartų žūsta ir vėl atgimsta. Aš visą savo vaikystę ruošiausi ieškoti paskendusią miestų Ramiajame vandenyne. Ir stebuklingu aparatu, kurį valdžiau mintimis, skrajojau po visą pasaulį.

Žinoma, tokioms svajonėms įgyvendinti neužtektų jokių materialių išteklių, tačiau vaikas laimingas vien tik svajodamas apie tai. Tačiau tik iki tam tikro momento, kai pradeda reikštis jo nuosavybės jausmas, atsirandantis dėl susitapatinimo su *prarabdha-karma*. „Aš“ ir „mano“ – tokią gyvenimo koncepciją mes visi gauname iš tėvų. Tu mano sūnus, o ne kieno nors kito. Šitai priklauso tau, o ne kažkam kitam. Taip atsiranda savo sugebėjimų gretinimas su supančiu pasauliu – vaikas darosi vis „brandesnis“. Jis pasidaro toks praktiškas, kad užmiršta pasaulio vienovę. Dabar jo protas pilnas prieštaravimų.

O kaip žydroji svajonė? Jis supranta, kad už ją reikia kovoti, kitaip ji netaps realybe. Tokios žaidimo taisyklės. Ir štai su tokia sąmone žmogus išeina į gyvenimą. Jis nori nugalėti visą pasaulį ir tokiu būdu įgyvendinti savo svajonę, kurios jis taip ir nesuvokė.

Matydamos, kas jo norai nesipildo, žmogus atsisako „vaikiškų“ idealų ir siekia standartinės daugumos žmonių laimės. O paskui stengiasi ją kaip nors išlaikyti, todėl visą gyvenimą dirba. Toks tai yra bedieviškas gyvenimas.

Ką gi vis dėlto tėvai turėtų vaikui duoti, kad jis galėtų įgyvendinti savo svają? Jeigu šiame pasaulyje yra kokia nors paslaptis, tai ji vadinasi Dievas. turėdami teisingą pasaulio supratimą, vaikai gali lengvai su Juo bendrauti. Jiems tai visiškai natūralu. Juk jie stebi pasaulį be jokio šališkumo, nes jų karma dar nėra pilnai išreikšta. Jie klausinėja: „Kas aš? Iš kur? Kodėl aš gyvenu?“

Kartą, būdamas trylikos metų, aš paklausiau: „Mama, kodėl aš gimiau pas tave, o ne pas kitus žmones?“ Į tokį klausimą vaikui neįmanoma atsakyti informatyviai, jam ir nereikia informacijos. Jam reikalingas stiprus ir gilus išpūdis: „Gimei pas mus todėl, kad mes tave labai mylime“. Vaikui to pakanka, jis laimingas. „Mes tavęs norėjome, ir Dievas mums pasiuntė tave“. Bet kuriam vaikui šitas atsakymas visiškai aiškus. Vėliau ateis laikas informacijai ir logikai, ir tada tarp jų bei vaiko pasaulio suvokimo, jo aukščiausio tikslo, neturi būti jokio antagonizmo. Didžiausia žmogaus tragedija – prarasti tikėjimą į aukščiausius idealus, tikėjimą į Dievą. Materialus mokslas, pasitelkęs sausas logines išvadas, sugriovė daugelio žmonių tikėjimą, bet taip ir nepadėjo jiems įgyvendinti savo didžiųjų svajonių.

Norus, išeinančius iš realybės rėmų, galima įgyvendinti tik su *krija-šakti* pagalba. *Šakti* – tai energija, o *krija* – kūrybinis potencialas. *Krija-šakti* yra viena iš pačių vertingiausių energijų. Jos dėka galimas savęs pažinimas ir pasireiškia kaip įkvėpimas iš aukščiau, kurio taip laukia kiekvienas žmogus. *Krija-šakti* – tai mūza, proto nušvitimas, sėkmė. Ji taip pat vadinama Lakšmi. O Lakšmi – tai Viešpaties Narajanos, visų žmonių protėvio, sutuoktinė. Ji tarnauja tik Jam, todėl, kai žmogus ima tarnauti Dievui, Lakšmi jam padeda.

Vaikai yra Dievo dovana, bet jeigu jie nieko nežino apie Dievą, tai ta dovana mums išvirsta į nuolatinį neramumą, o kai kada ir į dideles kančias iki pat mirties.

Nepageidaujami vaikai

Karma apsprendžia, kokiame kūne ir kokioje šeimoje mums gimti. Mūsų likimas nulemtas, tačiau mes tikimės, kad būsime reikalingi tiems, pas kuriuos ateiname į šį pasaulį. Bent jau savo tėvams – juk jų meilė mums reikalinga kaip oras. Tačiau tėvai kartais nelabai džiaugiasi atsitiktinai pradėtu vaiku. „Reikėjo pasidaryti abortą“, – galvoja motina. „Dabar su draugais nepaūši“, – antrina tėvelis. Šie išgyvenimai duoda pradžią naujagimio egzistencijai.

Kodėl žmogus gimsta ten, kur jis nereikalingas? Tai vis bloga karma, kurią jis pats susikūrė praeitame gyvenime. Mums reiktų norėti gerų vaikų ir laukti jų atėjimo, kitaip palikuonys nebus dorybingi žmonės. Jeigu jums nerūpi savi vaikai, tai ateityje jie jums atsilygins tuo pačiu. Senovėje tėvai, norėdami pradėti gerus vaikus, su maldomis kreipdavosi į Dievą.

Vaikai turi išaugti geresniais žmonėmis, nei jų tėvai, tada su kiekviena nauja

karta gyvenimas Žemėje darysis vis geresnis. Tačiau be Dievo pagalbos kitą padaryti geresniu už save neįmanoma, kaip ir peršokti savo šešėlį. Žmogui atrodo, kad jo gyvenimas puikus, jis patenkintas savo žmona, bet kažkuriuo metu jiems gimsta vaikelis, kurio jie visai nelaukia. Betikslis gyvenimas kupinas nemalonių netikėtumų. Todėl mūsų karma, arba veikla, turi atitikti *dharmą*.

Šis žodis, *dharma*, turi daugybę reikšmių. Tai religija ir kelias, įstatymai, dėsniai ir gamta, pareigos, savybės ir žinios. Kitaip sakant, *dharma* – tai svarbiausia objekto savybė, neatsiejama nuo jo pačio. Pavyzdžiui, druskos *dharma* – jos sūrumas, vandens – skystumas, karvės – šlamšti žolė ir duoti pienu, tigro – būti džianglių sanitaru, akmens – kietumas, o žmogaus *dharma* – tarnauti Dievui ir stengtis, kad visi būtų laimingi. Jeigu druska praras sūrumą, ji jau nebus druska. Ir jeigu žmogus netarnaus Dievui ir kitiems žmonėms, jis praras teisę vadintis žmogumi. Taigi *dharma* – pagrindų pagrindas ir mūsų kryžius, kurį reikia nešti, kitaip karma mus įstums į nuopuolį.

Kristus prisėmė visų nusidėjėlių karmą, bet pats tokiu netapo, nes jo tikslas buvo tarnauti Dievui ir gelbėti žmones, o tokia veikla išaukština.

Nors šeima – tai tik kolektyvinės karmos išraiška, tačiau jeigu joje vadovaujamas *dharmos* reikalavimais, ji gali mus pakylėti į dvasines aukštumas. Toks procesas vadinamas joga. Jis bet kurį nusidėjėlį gali paversti šventuoju. Tam reikalingos dvi sąlygos. Pirmą – žmogus turi nedelsiant atsisakyti nuodėmingo gyvenimo būdo. Antra – jam reikia išmokti nuolatos palaikyti ryšį su Dievu, idant vėl nedegraduotų.

Šeimoje būtina laikytis šių principų, juk jos tikslas – apsaugoti žmogų nuo nuodėmingų veiksmų. Šeimoje turi būti labai moralūs santykiai, pagrįsti meile ir pasitikėjimu. Tokiu būdu, tarnystė Dievui ir religijos principų laikymasis yra būtina bet kurios civilizuotos šeimos reikmė, laimės ir sielos atgimimo kelias.

Dievas – tai visų patraukliausia esybė, šio pasaulio šeimnininkas, energijų bei formų įvairovės šaltinis. Jis visa tai sukuria, norėdamas mums suteikti kuo didesnę pasirinkimo laisvę. Bet kai sūnus paklydėlis išbandys įvairius laimės kelius, jis palaipsniui supras, kad pats geriausias pasirinkimas – Dievas.

Įsiklausykite į vėją ir vandenyno ošimą – tai Jis kvėpuoja. Visata – Jo fleitos muzika, o žvaigždės – perlai ant Jo bekraščio kūno. Žaibas – Jo ginklas, kūrinių – Jo išmintis, o visos gyvos būtybės – Jo amžini tarnai.

Prie religijos prisiriša materialistai, nusivylę ir neradę laimės šiame pasaulyje. Kartais jie bando jos ieškoti kokioje nors religijoje, todėl ir ten vyksta kova dėl valdžios ir užimamos padėties. Tačiau priartėti prie Dievo daug sunkiau, negu kovoti už būvį. Materialistinė religija neapsaugo žmonių nuo karmos, net jei jie atgailauja už nuodėmes, nes jie vėl ir vėl jas daro. Juk neįmanoma vynu išplauti vyno ąsotį. Kiekvieno žmogaus širdyje yra vienas ir tas pats Dievas, lygiai kaip milijonuose rasos lašelių atsispindi viena ir ta pati saulė. Tai žinodami, žmonės lengvai gali suprasti vienas kitą. Saulės šviesoje visi mato tai, kas yra iš tikrųjų, o tamsoje kiekvienas išvelgia kažką savo. Todėl kiekviename name turi apsigyventi Dievas, kaip žinojimo ir džiaugsmo, o ne baimės šaltinis.

Reikia turėti šventraščius, kurių tiesas galėtume pritaikyti praktikoje. Jeigu mums neaiški jų nurodymų prasmė, reikia kreiptis į šventus žmones ir atidžiai išklaudyti, ką jie sako, kitaip iš šventraščių skaitymo negausime jokios naudos, ir mūsų entuziazmas greitai pasibaigs. Jeigu šventraščiai pas mus laikomi tik dėl vaizdo, tai yra bloga karma, nes Dievas – ne šuo, kuris sergėja namus. Šventraščius reikia laikyti pačioje geriausioje ir matomiausioje namų vietoje, ir kiekvieną dieną juos paskaityti, o apie tai, ką perskaitėme, galvoti visą dieną. Su Dievu palanku bendrauti nuošalioje vietoje, ir prašyti Jo paties brangiausio dalyko – dieviškos meilės. Geriausia į Jį kreiptis kaip į asmenybę ir tuo vardu, kuris jums labiausiai patinka. Dievas vienas, tačiau Jis turi begalinę daugybę savybių, kurias nusako tokia pat daugybė vardų. Kadangi Jis yra absoliutus ir nedalomas, tarp Jo ir Jo vardų nėra jokio skirtumo. Tardami Dievo vardą, mes turime žinoti, kad pradedame betarpišką pokalbį su Juo, o tai iš mūsų pusės reikalauja didelio nuoširdumo. Teisingai sutelkę savo protą, mes nedelsiant pajusime dvasinį ryšį su Viešpačiu ir pajusime skirtumą tarp sielos ir kūno. Panašiai kaip ir suderinus radijo imtuvą reikalingai stočiai, mes išgirsime garsinę informaciją.

Žmogaus širdis – pats geriausias instrumentas ryšiui su Dievu, bet reikia, kad jis būtų idealiai švarus. Ir šeimyninio gyvenimo paskirtis – išvalyti širdį. Šventraščiai draudžia blogai elgtis su savo vaikais, žmona, vyru ar motina. Visi šeimos nariai turi atsikratyti savo ydų, nes jos sukuria netikusias šeimynines tradicijas, kurios, savo ruožtu, pagreitina blogų savybių vystymąsi ir tuo pačiu prišaukia aibę problemų.

Šeimoje niekas neturi valgyti mėsos, net jeigu kokia nors religija tai leidžia. Tebūnie jums žinoma, kad senovėje niekas, išskyrus laukinius žmones, niekada be ypatingos priežasties mėsos nevalgė. Civilizuoti žmonės kartais jos paragaudavo, bet tik kaip ritualinį maistą. Dabar jau niekas neturi reikiamos kvalifikacijos atlikti tokius ritualus, todėl mėsos valgymas turi būti visiškai uždraustas, kitaip žmonės visiškai sulaukės, ir planetoje bus daug karų. Mėsėdžiai niekada negali taikingai sugyventi.

Mėsa sanskrito kalboje vadinama „*mamso*“, kas reiškia „šiandien aš valgau tave, o rytoj tu galėsi mane suvalgyti“. Valgydami mėsą, mes valgome *ugra-karma*. Tai labai sunkus maistas, persisunkęs nužudyto gyvūno siaubu ir skausmu. Žmogus negali jo gerai suvirškinti, todėl atsiranda polinkis alkoholiui, kuris padeda virškinti mėsą.

Spiritas – tai skysta ugnis. Jo poveikyje skrandis ir genitalijos pernelyg suaktyvėja, todėl praktiškai visi mėsėdžiai turi meilužius ir meilužes. Ši tendencija Vakaruose kaip ir įteisinta, o Azijoje su ja kovojama griežtomis bausmėmis.

Valgydami mėsą, žmonės darosi pernelyg savavališkais ir žiauriais, o tai idealios sąlygos vaidams ir karams. Mėsa nėra tinkamas maistas žmogui. Jis turi maitintis tinkamu maistu, kuris neturi karminių pasekmių, prailgina gyvenimą ir leidžia vystytis subtiliems smegenų audiniams. Maistas – ne kilokalorijos, o gyvybinė energija. Žemiausios kokybės maistas – mėsa, žuvis ir kiaušiniai. Nežiūrint šių produktų koringumo, jie neduoda jokios gyvybinės energijos, atvirksčiai, atima ją. Šiaip jau žmogus iš tokio „maisto“ kažkokios energijos gauna, bet darosi tingus.

Gyvybinę energiją skleidžia saulė. Ji kaupiasi ore, vandenyje, žemėje ir ypatingai augaluose. Atkreipkite dėmesį, kad patys judriausi ir ištvermingiausi gyvūnai yra vegetarai. Žmogus naudojami arkliais, asilais, drambliais, jaučiais, bet ne liūtais ar, sakykim, vilkais. Šie gyvūnai labai stiprūs, bet taip pat tingūs ir agresyvūs, kas būdinga visiems mėsėdžiams.

Žmogus, norėdamas palaikyti savo vidinį aktyvumą, intuciją, mąstymą ir jautrumą, turi naudotis aukštesnio rango, subtilesne energija. Tam reikalingas aukščiausios kokybės maistas. Stiprybės šaltinis, – tiek vegetarams, tiek ne, – yra grūdinės kultūros. kažkas maitinasi žole ir grūdais, kažkas – jais pačiais, vegetarais.

Žmogui mėsa ir žuvis yra priverstinis maistas, kai jau nebelieka kitos išeities. Tačiau jis prisiriša prie jų skonio ir jau nebenori pamesti šio pražūtingo pomėgio. Panašiai tigras, pabandęs žmogaus kūno, toliau medžioja tik žmones. Tokius tigrus-žmogėdras paprastai naikina. Žmogui nereikėtų pasiduoti pagundai maitintis *ugra-karma* – paskerstais nelaimingais gyvūnais, nes taip jis prisišaukia sunkią mirtį. Jam reikalingas gyvybę teikiantis maistas. Vaisių ląstelės išlieka gyvybingos ir tada, kai patenka į mūsų organizmą. Tai nėra žudymas, tai – gyvybinės energijos papildymo procesas. Netgi kai augalinis maistas apdorojamas ugnimi, didelės problemos nėra, nes augalams natūralu atiduoti savo gyvybinę energiją. Todėl vegetarai irgi linkę duoti, jie malonesni ir labiau kūrybingi žmonės. Jie visais atžvilgiais pranašesni už mėsėdžius, ir turi nepalyginamai didesnes galimybes nugyventi šimtą metų. Tokie karmos dėsniai. Tarp kitko, Hitleris nors ir buvo vegetaras, bet nesugebėjo tuo pasinaudoti, nes buvo per daug demoniškos natūros. Be to, jam neteko valgyti pašventinto maisto.

Šeimos rate reikia valgyti būtent tokį – pašventintą maistą, ir būtinai visiems susirinkus kartu, nes tai džiaugsmingas procesas. Pašventintas maistas ruošiamas Dievui ir su meile Jam pasiūlomas. Taip jis apvalomas nuo bet kokios karmos, todėl nesukelia žmogui materialių troškimų, kurie jį skatina tolesnei karminei veiklai. Atvirkščiai, šis maistas materialius, egoistinius troškimus transformuoja į dorybingus. Kaip kaitinama geležis įgauna ugnies savybes, taip ir pašventintas maistas nesiskiria nuo Viešpaties, kuriam jis buvo aukojamas.

Maistas perduoda karmą. Čia svarbu ne pats gaminimo procesas, bet sąmonė, su kuria jis buvo ruošiamas. Negalima imti maisto iš pikto ar jums abejingo žmogaus rankų. Ir visa tai, kas pagaminta maisto produkcijos įmonėse, mėsos kombinateuose, kas paduodama restoranų tipo užėigose, visokiose užkandinėse – visas tas maistas yra užterštas ten dirbančių žmonių mintimis. Todėl geriausia maitintis namuose, kur valgys ruošiamas su noru ir meile. Geriausias virėjas – mama. Kaip dailininkai perduoda savo nuotaiką spalvų pagalba, o muzikantai – garsais, taip virėjų sąmonė pernešama jų pagamintais maisto produktais ir ugnimi. Ir pirmiausia maistas įtakoja protą, o jau vėliau ta įtaka pasireiškia mūsų poelgiais ir charakterio bruožais. Taip pernešama karma.

Maistas įtakoja visus be išimties. Jeigu jūs nepastebite to poveikio, pamėginkite

keletą dienų apsieiti tik su vandeniu. Pamatysite, kaip staiga pasikeis aplinkinis pasaulis, o jūs tapsite mažiau priklausomi nuo savo įprastinių minčių ir charakterio. Neretai pobūviuose, kur stalai nukrauti mėsa ir degtine, išiplieskia aršūs ginčai, neretai peraugantys į muštynes, tačiau niekas niekada nematė, kad taip būtų ten, kur vartojamas pašventintas maistas.

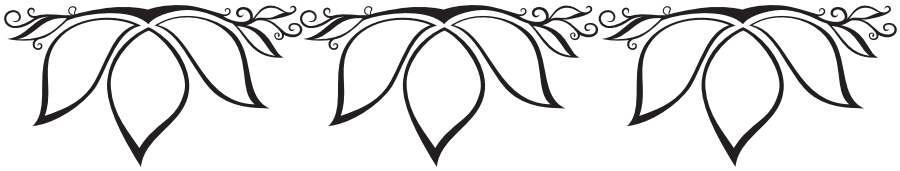
Jeigu žmogus nori įkurti laužą ir tuo pat metu pila ant malkų vandenį, tai tokie veiksmai bus nesuderinami. Šeimoje taip pat turi būti bendri tikslai ir bendros priemonės jiems pasiekti. Žmonės yra demoniškos ir dieviškos prigimties. Jiems negalima gyventi kartu, nes jų būdai nesuderinami ir pernelyg skirtingos savybės. Tai, kas vieniems realybė, kitiems – baltos kumelės sapnas. Vieni išdidūs, kiti nuolankūs; vieni garbėtroškos, kiti kuklūs; vieni melagiai, kiti teisuoliai. Gulbės ir varnos niekada nebūna kartu.

Prie ežero kranto braidžiojo gandras ir rankiojo dėles. Staiga jis pamatė nuostabiai gražų, karališkos išvaizdos ir baltą kaip sniegas paukštį, kuris netoliese plaukiojo sau tarp lotoso žiedų. „Kas tu?“ – nustebęs paklausė gandras. „Aš esu gulbė, *radža-hamsa*“, – atsakė paukštis. „Tu tikriausiai atskridai iš rojaus? – pasidomėjo gandras. – Papasakok, koks ten gyvenimas“. „Nuostabus, – ėmė pasakoti gulbė. – Tyriausias vanduo, gražiausi sodai ir gėlės, upių ir ežerų krantai iškloti brangakmeniais...“ „O kokios ten dėlės? – sužavėtas paklausė gandras. „Ten jų iš viso nėra“, – atsakė gulbė. „Tai toks ten ir rojus“, – nusivylė gandras ir daugiau nesidomėjo gulbe.

Žmonės, nesiekiantys Dievo pažinimo, neturi gyventi su tais, kurie ieško Absoliučios Tiesos. Tokia taisyklė. Jeigu jie vis tik sukuria šeimą, tai neturėtų tikėtis būti laimingais. Jų karma tik pablogės.

O Prithos sūnau, šiame pasaulyje egzistuoja dviejų rūšių sukurtosios būtybės – vienos jų dieviškos, o kitos demoniškos. Dieviškos savybės veda į išsivadavimą, o demoniškosios pavergia (Bhagavadgyta 16.5,6)

Visi žmonės sukurti tam, kad būtų laimingi, tai kodėl jie kenčia? Į šį klausimą turi atsakyti jie patys. Kai prie mūsų prisiartins mirtis, mes jos paklausime: „Ką aš nuveikiau gyvenime, ir kur dabar tu mane vesies?“ Tačiau mirtis tylės, o atsakyti į šiuos klausimus turime patys. Tegu kiekvienas pats atsako: kada mes sugrįšime pas Dievą? kiek dar kentėti šiame pasaulyje? ar yra Dievas? Atsakymai išreikš mūsų norus. Nuo jų ir prasidės sekantis mūsų gyvenimas.

Mahabharata apie karma

Visas gyvas būtybes Dievas apdalina tiek trokštamais, tiek nepageidautiniais dorybingų ir nuodėmingų praeities darbų vaisiais. Jeigu būtų kitaip, tai visi būtų laimingi, nes kokių tikslų besiektume, mūsų veiklą visada vainikuotų sėkmė. Tačiau tam trukdo praeities darbų našta.

Visus mūsų darbus lydi sėkmė arba nesėkmė; ogi neveiklumas neša tik pralaimėjimų kartėlį.

Tas, kuris į savąsias pareigas žiūri kaip į melžiamą karvę, tikėdamasis iš jų asmeninės naudos, ir tas, kuris abejoja savo veiklos rezultatais, tas niekada neraškys dorybingumo vaisių.

Iškilnus žmogus turi septynias dorybes: 1) siekia aukščiausio gyvenimo tikslo; 2) visiškai save kontroliuoja; 3) išmano Vedas; 4) atlieka aukojimus; 5) jo vedybos visais atžvilgiais neprikaištingos; 6) nuolatos dalina maistą; 7) laikosi aukščiausių minėtų principų.

Puolę žmonės turi visiškai priešingas savybes.

Žmonės, esantys aukščiausiame sąmonės lygyje, patiria nuopuolį ignoruodami ir įžeidinėdami šventuosius bei grobdami svetimą turtą.

Pažinus amžinąją sielą, išnyksta baimė.

Svarbiausi dalykai pasiekiami veržiantis į aukščiausiąjį gyvenimo tikslą.

Žinojimas įgyjamas tarnaujant vyresniems.

Ramybė pasiekama dalinant išmaldą.

Puolusio žmogaus požymis: jis labiau stengiasi pažinti žmonių trūkumus, o ne gerąsias savybes.

Teisingumas: tai, kas netinka tau, nereikia taikyti ir kitiems. Toks yra teisingumas.

Pagarba ir tarnystė vyresniems: tie, kurie gerbia vyresnius ir jiems tarnauja, gauna keturis dalykus: 1) didybę; 2) ilgą gyvenimą; 3) šlovę; 4) jėgą.

Kodėl žmogus negyvena šimtą metų? Jis 1) perdaug kalba; 2) pernelyg išdidus; 3) šykštus; 4) piktas; 5) pernelyg didelis žinių troškimas; 6) išduoda draugus. Tai šeši aštrūs kalavijai, nukapojantys mūsų gyvenimo trukmę; tai jie, o ne mirtis, žudo žmones.

Maisto karma: pirkdami maistą, jūs negaunate pardavėjo karmos, o tik tą,

kuri glūdi pačiame maiste. Jeigu tai gamintas maistas, jūs gaunate virėjo sąmonės vibracijas.

Kaip tapti stipriu: 1) pernelyg neįsijauskite, grasindamas priešininkui; 2) nekalbėkite su nepatikliais žmonėmis; 3) nesistenkite pateisinti melą; 4) perdaug nesmerkite savo žoną; 5) nesistenkite sulenkti saulės spindulius.

Apie silpnumą: nepasiduokite sielvartui, nes jis žudo grožį, atima jėgas, menkina supratimą ir iššaukia ligas.

Apie ką kalbėti: tai, kas nutylėta, geriau, nei tai, kas pasakyta. Jeigu būtinai reikia kalbėti, tai pirmiausia pasakoma tiesa, paskui – tai, kas glosto ausį, ir galiausiai tai, ko reikalauja moralinės pareigos.

Ko reikia gailėtis: 1) žmogaus, neturinčio žinių; 2) meilės ryšių, nedavusių palikuonių; 3) pavaldinių, neturinčių maisto; 4) karalystės be valdovo.

Niekada neprieštaraukite nuomonei tų, kurie: 1) atėjo pas jus į namus; 2) turi įprotį tartis su kitais; 3) bendrauja su netikisiais žmonėmis.

Žmogus tampa toks pat, kaip ir tas: 1) su kuo jis ginčijasi; 2) kam jis tarnauja; 3) kuo jis pats nori būti.

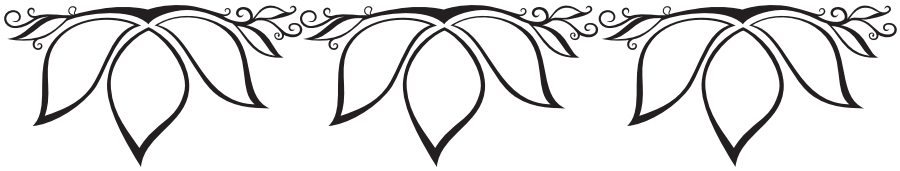
Kas moka atleisti, kas, siekdamas užsibrėžto tikslo, vienodai žiūri į sėkmę ir nesėkmę, tam visada būdingas atlaidumas.

Niekada nenugalėsi: mieguistumą – guldamasis, moterį – meilės potraukiu, ugnį – malkomis, o svaigalus – juos gerdamas.

Iš kur pas tą, kuris siekia malonumų, gali būti dvasinės žinios? O pas tą, kuris siekia dvasinių žinių – pasaulietiniai malonumai?

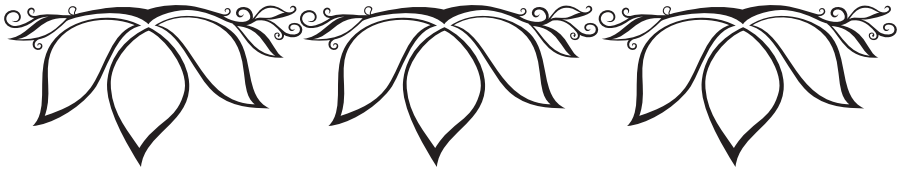
Tik mokyti žmonės reiškia kitiems pagarbą. O neišmanėliai, linkę į savivalę ir patyrę tik pasaulietiniuose moksluose, niekada negerbs tų, kurie verti pagarbos.

V. O. RUZOV
(Patita Pavana das)

Karma – kosminis dėsnis. – Karma ir likimas. – Bidža – pirmoji fazė. – Kuta-stha – apsisprendimas. – Phalon-mukha. – Gėris ir blogis. – Karma kaip norų išsipildymo procesas. – Sančita-karma. – Prarabdha-karma. – Krijaman-karma. – Dorybinga sąmonė. – Nedorybinga sąmonė. – Agami-karma. – Vikarma. – Kolektyvinė karma. – Karma ir sveikata. – Grubioji ir subtilioji karma. – Išsivadavimas iš karmos. – Karma ir laikas. – Karma ir gyvūnai. – Karma ir nurodytosios pareigos. – Akarmos požymiai. – Ligos ir jų priežastys. – Nuostabioji reinkarnacija, arba veikla, verčianti mus degraduoti. – Atsiminimai. – Hipnotinė regresija. – Gydymas praeitų gyvenimų prisiminimais. – Netikėti prisiminimai. – Širdies persodinimas. – Polinkiai išlieka. – Karma kaip moralinės energijos išsaugojimo garantas. – Mokslas pripažįsta reinkarnacijos atvejus. – Reinkarnacija nepalankiomis sąlygomis. – Ką daryti?

Mahabharatoje pasakyta, kad žmogaus gyvenimas – tai atpildas už neteisingai pragyventus buvusius gyvenimus ir kad karma visada susiras tą žmogų, kuris ją susikūrė – kaip kad veršelis didžiulėje bandoje susiranda savo mamą. Todėl mumyse turi būti kaip nors išreikštas noras elgtis išmintingai. Jeigu tokio noro nėra, žmogus elgiasi netinkamai, o paskui būna priverstas kentėti – toks visuotinis materialios kūrinijos dėsnis.

Karma – kosminis dėsnis

Kosmosas – graikiškas žodis, reiškiantis protingai subalansuotą sistemą. Jo antonimas – chaosas. O kosmosas – tai tokia sistema, kur viskas turi prasmę ir savo logiką, kur viešpatauja savi dėsniai. Jie nepriklauso nuo tikėjimo. Nesvarbu – tikime mes į juos, ar ne, kosmoso ribose jie apsprendžia viską – ir planetų atsiradimą, ir vaiko verksmą gretimame kambaryje.

Karma ir likimas

Visą Vakarų filosofiją galima padalinti į dvi stovyklas: vienoje pusėje – nulemtų likimo, kitoje – žmogaus laisvos valios atstovai. Abi stovyklos įsitraukę į nepabaigiamą ginčą, tačiau karmos dėsnio pažinimas abi puses gali sutaikyti. Tai, kad mes nepajėgiame įveikti likimo, dar nereiškia, kad žmogus neturi laisvos valios. Faktiškai karma yra tik ketvirtoji bet kurios veiklos fazė, būtent, kai veiksmas jau įvykęs ir jo nebeatšauksi.

Bet prieš tai yra dar trys fazės.

Bidža – pirmoji fazė.

Šis sanskrito žodis verčiamas kaip „sėkla“. Tai karmos užuomazga. Esant palankioms aplinkybėms, ji išsivystys į pilnavertę karmą. Faktiškai tai mūsų norai – materialūs ir dvasiniai, kurie galų gale nulemia mūsų apsisprendimus: realizuoti tuos norus, ar ne. Tai jau antroji stadija.

Kuta-stha – apsisprendimo fazė.

Šioje stadijoje dar galima sustoti ir nedaryti neteisingų sprendimų. Čia reikia atsižvelgti, kad norai būva nuodėmingi ir ne. Vienus galima vykdyti, kitus ne. Kai kuriuos net pavojinga nevykdyti. Pavyzdžiui, netenkinant būtinų kūno poreikių, galima sunkiai susirgti. Su nuodėmingais norais galima pasielgti dvejopai. Galima

pakentėti, ir tada askezė juos pašalins. Bet kai kurie norai tokie stiprūs, kad prieš juos neįmanoma atsilaikyti, ir tada juos reikia apvalyti, pajungiant Dievo tarnystei. Vienas iš tokių yra lytinis potraukis, bet jeigu žmogus sukuria šeimą ir šį potraukį panaudoja vaikų pradėjimui, tai tas noras apsivalo. Taigi reikalingos žinios, kurios sutrauko karmos pančius, ir čia be dvasinio mokytojo neapsieisime.

Phalon-mukha.

Ši fazė prasideda po to, kai veiksmas atliktas. Prasideda grandininė reakcija, ir karmos ratas ima suktis. Pasirinkimo laisvės laikas baigėsi, o mūsų veiksmai tampa logiškai išbaigti: aš atsiimsiu tą patį. Tai jau prarabdha-karmos fazė.

Taigi mūsų likimas – tai reakcijos, gaunamos karmos dėsnio poveikyje, o jų priežastis – mes patys. Visada. Biblijoje pasakyta: „Ką žmogus pasėja, tą ir nusipjauna“.

Tikroji karmos susiformavimo priežastis – veikla, atliekama su materialia sąmone. Noras patirti laimę perauga į veiksmus, kurie tą norą dar labiau sustiprina. Bandymuose žiurkėms į smegenų centrą, atsakingą už malonumo pojūtį, įvedavo elektrodą, ir po kiek laiko ji mirdavo, nes be atvangos spaudinėjo jungtuką, kuris į smegenis praleisdavo silpną elektros srovę. Dažnai mes patys ieškome tokio jungtuko, o suradę be paliovos jį maigome, todėl, verčiami materialios sąmonės, keičiame kūnus vieną po kito, kaip pirštines.

Todėl kvaila ieškoti tų, kurie, atseit, atsakingi už mūsų laimę ar kančias. Indų patarlė sako: „Kai aš vienu pirštu rodu į kitą, tai trys pirštai rodo į mane“.

Gėris ir blogis

Gėris ir blogis – reliatyvūs dalykai. Kas vienam skanėstas, kitam gali būti nuodai. Tai normalu, šitaip pasireiškia mūsų pasirinkimo laisvė. Tačiau, imant platesniu mastu, būtina atsižvelgti į universalias gėrio ir blogio normas. Jos pateiktos vediniuose ir kituose apreiškštuose šventraščiuose. Pavyzdžiui, gėriu laikoma mylėti savo artimą, padėti vargantams, neištvirkauti ir pan. O štai prievartos aktai, žudymas jau yra blogis. Įsisavinęs šias moralės normas, žmogus bet kokioje situacijoje vadovausis ne sąlyginėmis, o universaliomis tiesomis. Kiekvienas mūsų gyvenimo atvejis turi tapti visuotinės moralės pamoka, tada pasiekti tobulumą bus galima vieno gyvenimo eigoje. Tobulos moralės normos geriausiai išdėstytos vediniame traktate Bhagavadgyta, kurį išstudijavę išmoksime teisingai elgtis visais gyvenimo atvejais.

Karma kaip norų išsipildymo procesas

Čia reikia atsižvelgti į du faktorius: mūsų norus ir galimybes. Jie kartais gali neatitikti vieni kitų. Galimybes galima palyginti su uždirbtais pinigais, kurių gali ir neužtekti sugalvotiems planams, tačiau, pasinaudojant karmos dėsniu, įmanoma padidinti reikalingų priemonių atsargą ir tada realizuoti savo norus.

Bet vienas noras niekada negali būti įvykdytas – noras būti Dievu. Ši vieta jau

užimta. Mes galime tapti kuo nori ir daryti, ką nori, o viso to kaina jau nurodyta šventraščiuose, tik neaišku, ar mes pasiruošę ją užmokėti. Bet nuostabiausia, kad tokia sąmonė mūsų nepakylės link tobulumo. Dar daugiau, noras realizuoti vis naujas ir naujas materialias idėjas – tai nuodėminga veikla, tai kramtymas jau ne kartą sukramtyto maisto. Tobulėjimo kelias reikalauja atsisakyti materialių planų ir materialių norų.

Karmos kategorijos

Sančita-karma.

Tai visa praeitų gyvenimų karma, sukaupta gimus žmogiškuose kūnuose.

Prarabdha-karma.

Tai visokios palankios ir nepalankios pasekmės, skirtos dabartiniam gimimui. Jos pakeisti negalima, reikia susitaikyti su tuo, ką gavai, ir darytis atitinkamas išvadas.

Krijaman-karma.

Tai pasirinkimo laisvės sritis, ribojama prarabdha-karmos ypatumų. Veikla šioje srityje sukuria karmą būsimiems gimimams arba aplamai išvaduoja mus iš gimimų ir mirčių rato. Vienoki ar kitokie poelgiai priklausys nuo mūsų sąmonės lygio.

Dorybinga sąmonė.

Ji žadina norą būti naudingu ne sau, o kitiems. Tai besivystančios sąmonės požymis, ir su tokia asmenybe jau reikia bendrauti. Santykiai šitame sąmonės lygyje teikia pasitenkinimą netgi nemaloniuose situacijose.

Pamėginkime įvertinti situaciją, kai kas nors sudaro mums nepatogumų. Sakykime, už sienos triukšmingai dirbuojasi kaimynas, o mes, kaip tyčia, norime numigti. Jeigu mums nesukyla pyktis ir noras su juo išsiaiškinti, jeigu vietoj to atsiranda noras jam padėti, ir mes netgi pasisiūlome į talką, vadinasi, su mūsų sąmone viskas tvarkoje.

Nedorybinga sąmonė.

Ji verčia mus būti egoistais, nesiskaitant su kitų interesais. Tokia veikla nesiskaito su harmonijos dėsniais, ir bendravimas su panašaus tipo asmenybėmis nepalankus mūsų tobulėjimo eigai.

Agami-karma.

Tai – būsimų gimimų karma, jei šis gyvenimas dar ne paskutinis.

Vikarma.

Veikla, atliekama nesiskaitant su Dievo įstatymais, akarmos priešingybė. Rezultate – įvairios kančios ir degradacija sekančiuose gimimuose į gyvūnų formas. Vikarma pasireiškia keturiomis formomis: tai veikla, nukreipta prieš 1) tėvus; 2) šeimą; 3) visuomenę ir 4) žmoniją.

Kolektyvinė karma.

Ją sudaro individualių kiekvieno žmogaus karmų visuma įvairiuose kolektyvuose ir ji įtakoja visos žmonijos ateitį. Pavyzdžiui, nukritusiam lėktuve keleiviai susirinko neatsitiktinai. Kolektyvinės karmos dėsnis juos privertė atlikti tuos pačius veiksmus

ir atitinkamai patirti tas pačias pasekmes. Taigi, kaip žmonija elgiasi, tokia ateitis jos ir laukia. Kol dirba skerdyklos ir atidaromos naujos, karai nesiliaus.

Karma ir sveikata.

Vikarma veda į bedievybę, o tikėjimo nebuvimas, sutinkamai su Čaraka samhita, yra visų ligų šaltinis. Ajurvedos požiūriu, blogiausia karma – tai mūsų įprotis jaudintis dėl niekų. Padma puranoje sakoma, kad nėra didesnės bėdos, kaip įprotis nerimauti, nes tai labai silpnina kūną. Mes prisirišame prie įvairių niekų ir paskui bijomės, kad pavogs, sugadins, suges ir pan. Šiuolaikiniai tyrimai šią nuomonę patvirtina, ir ne be reikalo: emocinis stresas yra dvidešimto amžiaus žudikas numeris pirmas.

Grubi ir subtili karma.

Senais laikais grubiausias karmines pasekmes iššaukdavo net subtili karminė veikla, tai yra mūsų mintys ir norai. Dabar karminiai dėsniai lojalesni, ir subtilaus kūno veikla inspiruoja tokias pačias subtilias pasekmes, kurios pasireiškia nerimu, sąžinės graužatimi ir pan. Apsivalyti nuo jų galima atgailaujant, keičiant savo sąmonę, stengiantis nepuoselėti negatyvių minčių. Arba imtis tiesioginių veiksmų: atsiprašyti, vengti įgyvendinti nepalankias gyvenimiškas situacijas, susikurtas prote.

Išsivadavimas iš karmos

Pasekmės anuliuojamos, jeigu žmogus atkentėjo už savo netikusius poelgius arba atliko pilną atgailą. Karminės pasekmės pasireiškia nerimo forma. Todėl, kai mes nuoširdžiai atgailaujame ir prašome atleidimo, ateina ramybė. Tokią kasdienę atgailą gerai atlikti prieš miegą, tada galėsime ramiai pagalvoti apie kitą dieną, įvertindami tik ką padarytas klaidas, o paskui ramiai miegoti. Vienas iš dvasinių mokytojų labai gerai pasakė, kad kiekvieną dieną mes turime užmiršti du dalykus – savo gerus vakarykščių darbus ir blogį, kurį mums padarė kiti. Ir kiekvieną dieną atminti du dalykus – Dievą ir tai, kad mirtis mus gali pasiimti bet kurią akimirką.

Reikia išmokti skirti tikrąją atgailą nuo šiuolaikinės, kuri pasireiškia sekmadieniniu žygiu į bažnyčią. Jeigu žmogus ir po atgailos elgiasi taip pat, jo karma darosi blogesnė, nes toks elgesys yra įžeidžiantis. Visiškas išsivadavimas iš karmos gniaužtų ateina, tik visiškai atsisakius nuodėmingos veiklos. Kelias į tai veda per tikėjimą į Dievą, nes tikėjimo nebuvimas jau savaime yra pirminė nuodėmingos veiklos priežastis. Tačiau kreipiantis į karmos šeimininką – Dievą, – greitai išsivaduoja iš visų nuodėmingos veiklos pasekmių.

Karmines pasekmes neįmanoma įvertinti kilogramais, tonomis ar milijonais gyvenimų. Savo pačių jėgomis neįmanoma atsikratyti net mažos jų dalelės. Tik nuoširdžia atgaila galima pelnyti Dievo malonę, kuri sustabdo ir pakeičia būsimų pasekmių kiekį ir sunkumą.

Karma ir laikas

Didžiausias kančias mes patiriame švaistydami tokių brangų laiką. Ostrovskis rašė: „Gyventi reikia taip, kad vėliau nebūtų skaudu dėl betiksliai praleisto laiko“. Bet koks laiku neatliktas darbas sukelia ilgalaikį nerimą. Praleidai progą šįmet įstoti į aukštąją mokyklą – turi rūpestį visiems metams. Jeigu moteris praleido laiką, tinkamą pradėti vaikams, tai paskui graužiasi visą likusį gyvenimą. Todėl reikia aiškiai žinoti savo pareigas ir atlikti jas laiku bei rūpestingai.

Karma ir gyvūnai

Gimus gyvūnų kūnuose, nauja karma nekuriama. Jų kūnai turi bhoga-joni formą, skirtą malonumams ir kančioms.

Karma ir nurodytosios pareigos.

Bet kokios materialios veiklos ir minčių pasekmės, kokios jos bebūtų – geros ar blogos, – visada lydi kančios. Jų nepavyks išvengti nei rojinėse, nei pragaro planetose. Rojus – irgi tik laikina sielos buveinė, kur ilgiausiai ir geriausiai išreikšti jusliniai malonumai, todėl ir skaudžiausiai juos prarasti, kai ateina laikas. Tai galima palyginti su poilsiu kurorte. Linksma ir malonu, bet baigiasi pinigai ir ateina laikas grįžti namo. Kaip atrodo veikla, kuri padėtų išvengti nemalonių pojūčių? Jai netaikomos tokios kategorijos, kaip prievarta ar laisva valia, ji aukščiau jų. Būva, kad žmogus, atmesdamas prievartinius veiksmus, padaro didelę nuodėmę. Pavyzdžiui, policininkas, kuris nekovoja su nusikaltimais. Tačiau karmos dėsnis – tai nurodytų pareigų lygis. Pareigos apsprendžia, kokių būdu šitame gyvenime mes turime tarnauti žmonėms. Policininko pareiga – ginti žmones, net jeigu tam tikslui prireikia panaudoti prievartą. Pareigų vykdymas visada apvalo, jeigu yra aiškus supratimas, kokios yra mano asmeninės pareigos. Nurodytosios pareigos – tai skolos iš praeitų gyvenimų, mūsų sugebėjimai, kurių mes tada nepanaudojome nei savo, nei kitų žmonių labui. Moters pareigos – išauginti dorus vaikus, vyro pareigos – sudaryti jai visas sąlygas tam auklėjimui. Verslininko pareiga – daryti pinigus ir aukoti juos šventiems žmonėms ir šventyklų statybai. Mokytojo pareiga – išvaduoti savo mokinius iš gimimų ir mirčių rato, perteikiant jiems dvasines žinias. Atlikdamas savo pareigas, žmogus darosi laimingas. O jeigu žmogų slegia neatiduotos skolos, jis ne tik laimės, bet ir ramybės negali rasti.

Akarma

Šis žodis reiškia „be karmos, neveiklumas“. Kas yra neveiklumas? Šiuo atveju tai veikla be materialių pasekmių, taigi nesusijusi su šiuo pasauliu. Dar ji vadinama transcendentine veikla, arba religine, susijusia su tarnyste Dievui. Akarma išvaduoja nuo bet kokios karmos.

Nors mes ir kalbame apie palankias ir nepalankias pasekmes, tačiau absoliučia prasme palankių pasekmių nėra. Po laimės visada seka kančios, todėl reikia stengtis išeiti iš karmos užbrėžto rato.

Kas pasiekė savęs pažinimą, jau nepaklūsta karmos dėsniams, nes visas savo mintis bei reikalus skiria Dievui ir daro tik tai, ko iš jo nori Dievas. Nuolatos išlaikant tokią sąmonę, galima pakilti iki akarmos lygio.

Bhagavadgytoje Krišna sako Ardžunai: „Atmesk visas religijos atmainas ir tiesiog atsiduok Man. Aš išvaduosiu tave nuo visų nuodėmingų poelgių“. Taigi atsidavimas Viešpaties valiai, pasišvenčiant Jo tarnystei (tai vadinama bhakti-joga), ir yra tas metodas, kuris išvaduoja iš karmos ir leidžia pasiekti akarmos būseną.

Bhakti ir karma – tai du intelektualinės veiklos režimai. Karma verčia sąmonę blaškytis, o bhakti ją daro kryptinga. Žmogus, supratęs, kas yra tyra meilė Dievui, darbuojasi šimtą kartų intensyviau, negu prieš tai, nes atsiranda tikrasis ryžtas pasiekti žmogiško gyvenimo tobulumą – tapti šventuoju.

Žmogaus gyvenimo tikslas – išsivaduoti iš bet kokios karmos. Nepasiekus šio tikslo, laikoma, kad žmogus gyvenimą praleido veltui. Reikia praktikuoti bhakti-jogą, tai yra atstatyti ryšį su akarmos šaltiniu, ir tokiu būdu išsivaduoti iš karmos, iš gimimų ir mirties rato. Šiam reikalui efektyviausias būdas yra mantra-meditacija, kartojant Hare Krišna maha-mantrą: Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare, Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare. Tai šventraščių nrekomenduotas metodas dabartinei Kali-jugos epochai, visuotinės degradacijos amžiui.

Akarmos požymiai

Paprastumas, nėra materialių prisirišimų, užtat yra prisirišimas prie šventų vietų, taupoma kiekviena sekundė, karštas noras sugrįžti pas Dievą, viltis, kad nežiūrint visų savo trūkumų, atsiras intymūs santykiai su Viešpačiu, nuolatinis ir labai didelis potraukis kartoti šventus vardus, pomėgis kalbėti apie Viešpaties savybes.

Nuostabioji reinkarnacija, arba veikla, verčianti mus degraduoti

Gyvenime mes susikuriame daugybę planų, išskyrus patį svarbiausią – kaip atsikratyti visų savo trūkumų. Tai rodo visišką mūsų abejingumą svarbiausiam gyvenimo įvykiui – mirčiai.

Maharadža Judhištira prieš penkis tūkstančius metų pasakė: „Nuostabiausia tai, kad niekas negalvoja mirti, nors jų tėvai, seneliai ir protėviai jau išmirė“.

Levas Tolstojus rašė: „Na, gerai, tu turi šešis šimtus dešimtinių žemės, du šimtus arklių, o paskui? Gerai, tu išgarsėsi labiau už Gogolį, Puškina, Šekspyra, Moljerą, galų gale, tapsi žymiausiu pasaulio rašytoju – na, ir kas? Anksčiau ar vėliau prasidės ligos, numirs artimiausi žmonės, ateis ir mano eilė, ir nieko, išskyrus smarvę ir kirmėles, neliks. Visi mano darbai užsimirš. Tai ko rūpintis? Kaip žmogus šito nesupranta – štai kas nuostabu!“

Reinkarnacijos koncepcija gyvuoja įvairiausiose kultūrinėse ir religinėse struktūrose. Tai vedinė tradicija, Šiaurės Amerikos indėnų genčių kosmologinės sistemos, Platono filosofija ir neoplatonizmas, taip pat kitos mistinės senovės Graikijos religijos ir ankstyvoji krikščionybė.

Šiuolaikiniai moksliniai tyrimai atkreipia dėmesį į kai kuriuos įdomius reiškinius, susijusius su reinkarnacijos teorija. Įrodyta, kad kas septyni metai mes visiškai pakeičiame savo kūną. „Jūs esate tai, ką valgote“, tai yra mūsų kūno ląstelės keičiasi, plaukai, nagai auga, ir per septynis metus visi kūną sudarantys elementai pilnutinai pasikeičia. Jeigu jums dvidešimt vieneri metai, vadinasi, jūs jau tris kartus reinkarnavote. Žinoma, galima netikėti reinkarnacija, bet tai ne tikėjimo klausimas, tai — akivaizdus faktas.

Bhagavadgitoje pasakyta: “Kaip įkūnytoji siela, būdama dar šiame kūne, visada keliauja iš vaikystės į jaunystę ir senatvę, taip ir po mirties ji pereina į naują kūną. Tokie kitimai nekelia rūpesčių tam, kuris pažino savo dvasinę prigimtį (BG 2.13)”. Vadinasi, jeigu aš nesu šitas kūnas, tai reiškia, kad aš joks amerikietis, turkas ar rusas, nesu baltasis ar juodasis, vyras ar moteris. Ūgis, svoris — taip pat ne mano atributai. Aš esu siela, keliaujanti per visus šituos kūnus. Tačiau tuo netiki net labai garsūs mokslo vyrai.

Atsiminimai

Amerikiečių tyrinėtojas Stanislavas Grofas sukūrė rebersingo (rebiofingo) metodą, suteikiantį galimybę prisiminti praeitą gyvenimą su visomis smulkmenomis, kurias nesunkiai galima patikrinti. Bandomieji lengvai prisimindavo savo buvimą gimdoje ir kartas nuo karto patiriamą didelį skausmą. (Embriologiniai tyrimai liudija, kad kai nėščia moteris surūko cigarete, po penkių minučių jos išnešiojamam kūdikiui labai pagreitėja pulsas ir pasireiškia konvulsiniai kvėpavimo judesiai — akivaizdus požymis, kad jis patiria stiprų skausmą).

Bandomieji prisimindavo netgi gimimus gyvūnų kūnuose ir augaluose, net grūde. Jie iki mažiausių smulkmenų apsakydavo savo išgyvenimus tokioje būsenoje, ir biologai juos patvirtindavo.

Hipnotinė regresija

Jos poveikyje žmogus palaiapsniui grįžta į savo jaunystę, vaikystę, gimimo momentą ir paskui dar į tolesnę praeitį. Visi jo išgyvenimai patvirtinami dokumentiniais faktais. Bandomieji laisvai kalbėdavo to laikmečio kalba, į kurią jie patekdavo regresijos metu. Keisdavosi net balsas – nepriklausomai nuo lyties, bandomieji kalbėdavo tai vyrišku, tai moterišku balsu.

Gydymas praeitų gyvenimų prisiminimais

Amerikoje ir kitose šalyse plačiai žinomas M. Nezertono metodas. Jis gydo ligas, ieškodamas jų priežasties praeituose pacientų gyvenimuose. Gydymas labai efektingas ir greitas.

Netikėti prisiminimai

Dažnai jie sukyla po kokio nors staigaus išorinio poveikio. Mergaitė iš Vokietijos netikėtai prakalbo itališkai, nors niekada negirdėjo šios kalbos. Psichiatrijos profesorius Jan Stivenson, knygos Nenutrūkstamo gyvenimo įrodymas, remiantis prisiminimais apie buvusius išikūnijimus autorius tyrinėjo atvejį su berniuku, kuris nuo pat gimimo atsiminė savo praeitą gyvenimą, ir pilnai įrodė tų atsiminimų autentiškumą. Štai dar vienas atvejis iš jo praktikos, su geležinkeliečio iš Bengalijos dukra, vardu Sukla. Jos mėgiamiausias užsiėmimas buvo sūpuoti pagalvę, kurią ji vadino Mina. Mergaitė ją laikė savo dukra ir visiems pasakojo apie Minos tėvą ir du jo brolius. Pasak jos, jie gyveno Bhatparo mieste, todėl Sukla vis prašė tėvų, kad jie nuvežtų ją tenai. Tėvas išsiaiškino, kad ten tikrai gyveno moteris, vardu Mana, kuri prieš keletą metų pasimirė, palikdama mažą dukrelę – Miną. Tai jį įtikino, kad jo paties dukra Sukla praeitame gyvenime buvo ta pati Mana. Suklos šeima atvyko į Bhatparą, ir mergaitė visus nuvedė tiesiai į namus, kur savo laiką gyveno Mana. Trisdešimties žmonių būryje ji tuoj pat pažino Manos vyrą, jos anytą, svainį ir pačią Miną. Visis šios ir dar daug kitų detalių buvo kruopščiai patikrintos ir patvirtintos kaip neginčijami faktai.

Nors Stivenson skeptiškai žiūrėjo į hipnotinę regresiją, tačiau ksenoglosijos atvejis jį privertė susimąstyti. Amerikietė iš Filadelfijos hipnozės poveikyje prisiminė praeitą gyvenimą ir pasisakė, kad ji yra švedų fermeris. Nežiūrint to, kad ji niekada nebuvo toje šalyje ir nė žodžio nemokėjo jos kalbos, hipnotinėje būklėje ji laisviausiai kalbėjo švediškai. Specialiai pakviesti švedai patvirtino, kad ji kalba be mažiausio akcento, nors amerikiečiai praktiškai negali ištarti kai kurių švedų kalbos balsių.

Psichinės sveikatos ir neuropatologijos instituto Bangaloro specialistai ištyrė 250 užregistruotų vaikų prisiminimų atvejų. Pasirodė, kad praeitus gyvenimus geriausiai prisimena vaikai nuo trijų iki septynių metų, o vėliau viskas po truputį užsimiršta. 82% vaikų tiksliai prisiminė savo vardus praeituose gyvenimuose, taip pat įvairias smulkmenas. 25% jautė didelę baimę viskam, kas buvo jų mirties priežastis praeityje. Pavyzdžiui, mergaitė iš Mathuros labai bijojo šulinių, nes praeitame gyvenime ji jame nuskendo.

Širdies persodinimas

Siela yra širdies srityje, tačiau ją persodinus, siela išlikdavo tame pačiame kūne, nes ji laikosi ant neregimų oro srautų. Tačiau kartą įvyko stebuklas. Moteriškai buvo

persodinta ne tik širdis, bet ir plaučiai, ir štai tame moteriškame kūne apsiereiškė vyras. Deja, istorija nutyli, kas buvo toliau.

Polinkiai išlieka

Kartu su siela į naują kūną pereina ir subtilus proto kūnas, kuriame saugomi polinkiai, taip pat abejonės, norai, atmintis, ir kuris atsakingas už sprendimus, kas mums priimtina ir kas ne. Nors visa tai slypi sąmonėje, bet polinkiai pasireiškia labai realiai. Geras vaikas toks buvo ir praeitame gyvenime, o piktas ir anksčiau buvo netikęs. (Brihad-aranjaka upanišada, 4.4.5 ir Bhagavadgyta 15.8). Todėl mes pasirenkame atitinkamus gyvenimo atributus – muziką, šokius, maistą, drabužius, ką taip pat galima pavadinti mūsų karma.

Karma kaip moralinės energijos išsaugojimo garantas

Universalusis karmos, arba moralinės energijos išsaugojimo dėsnis byloja – ką pasėsi, tą ir pjausi. Išvada: mūsų vargų priežastis – mes patys. Neužmušk. Karmos dėsnis žudiką baudžia mirtimi. Svetimas kraujas nuplaunamas savu krauju. Bausmė ta pati tiek už žmogaus, tiek už gyvūno nužudymą. Žodis „mėsa“ kilęs iš sanskritiško „mamsa“. Mam – mane, sah – jis. Dabar tu mane, ateis laikas – aš tave. Kai gyvūnas nužudomas skerdykloje, už tai atsiims šeši žmonės: tas, kurio nurodymu tai vyksta; tas, kuris tą nurodymą įvykdo; tas, kuris padeda; tas, kuris perka mėsą; tas, kuris gamina valgį iš tos mėsos; ir tas, kuris ją valgo – visi jie bus užmušti tiek kartu, kiek plaukų yra ant gyvūno kūno.

Mokslas pripažįsta reinkarnacijos atvejus

Psichiatrai ir psichologai panašius faktus laikė protiniais sutrikimais. Tačiau neseniai daktaras Aleksandr Kanon, devynių Europos universitetų laipsnių laureatas, paskelbė 1382 moksliskai patvirtintus reinkarnacijos atvejus ir savo nuomonę, kad tai akivaizdus faktas, kurį reikia visapusiškai tyrinėti.

Zoologijos sode, prie liūtų narvo, berniukas klausinėja savo tėtį: „Tėti, kas čia? – Tai liūtas, žvėrių karalius. – O kodėl jis karalius? – Todėl, kad jis pats stipriausias ir gali bet ką sudraskyti. – Ir tave? – Ir mane, jeigu ištruks iš narvo. – Tėti, o kaip man parvažiuoti namo, kai jis ištruks?“

Mirtį mes visada gretiname su kitais, bet ne su savimi. Taip yra todėl, kad mes intuityviai jaučiame savo, kaip sielos, amžinumą, tik šį pojūtį taikome materialiam kūnui, kuriame dabar esame. Tai vadinama iliuzija.

Reinkarnacija yra kūno formos pakeitimas, požymis, kad gyvenimo užduotys neatliktos ir reikalingos tolesnės studijos, kaip atsikratyti gyvuliškų polinkių. Naujo kūno forma priklauso nuo žmogaus prisirišimų. Bhagavadgytoje pasakyta: „Koki

būties būvį atsimins kūną paliekantis žmogus, o Kunti sūnau, į tokį jis būtinai ir pateks (BG 8.6)“. O prisimins tai, apie ką gyvenime daugiausiai galvojo.

Kas prisirišęs prie priešingos lyties, kitą gyvenimą tokį kūną ir gaus. Reikia pažymėti, kad moteriai vyro kūną gauti palankiau, negu vyrui – moters kūną.

Kas prisirišęs prie sekso ir kupinas gašlumo, apibūdinamas žodžiu „durmada“ (einantis neteisingu keliu). Kitą gyvenimą jis gims šuns, kiaulės ar beždžionės kūne.

Prisirišimas prie gyvenimo sąlygų neleidžia po mirties gauti naują kūną, todėl tokiems žmonėms prisieis vargti vaiduoklio pavidale.

Reinkarnacijos dėsnių aprašymus bei konkrečių nuodėmių požymius naujuose kūnuose galima rasti įvairiuose vediniuose šaltiniuose: Bhagavadgitoje, Garuda puranoje, Sarodharoje ...

Sielos, dorai pildžiusios savo pareigas, pakyla į rojaus planetas, būtent:

Kariai, žuvę mūšio lauke, patenka į Saulės planetą. Puolimo metu jie šaukia „Ura!“ , kas reiškia „Pirmyn, į Ra (Saulę)“.

Dorybinga ir ištikima žmona patenka į tą pačią planetą, kaip ir jos dorybingas vyras.

Transcendentalistas būtinai gimsta dvasingoje arba turtingoje šeimoje.

Sielos, buvusios augaluose, kurie pateko ant altoriaus, labai apsisvalo ir greitai gauna žmogaus kūną.

Didieji išminčiai gimsta šventuose vandenyse, vėžlių kūnuose. O jogai, savo jėgomis bandantys patekti į dvasinį pasaulį, įsikūnija briliantuose.

Reinkarnacija nepalankiomis sąlygomis

Prostitutė gimsta žydinčiu medžiu.

Meilė iš pirmo žvilgsnio paaiškinama tuo, kad kai vyras ir moteris labai vienas prie kito prisiriša, kitą gyvenimą jie gimsta panašiose sąlygose, anksčiau ar vėliau susitinka ir iškart vienas kitą pažįsta. Tik dabar jie susikeičia rolėmis, nes buvęs vyras gauna moters kūną, o moteris – vyro.

Jeigu mes neatiduodame skolų, tai tie, kam liekame skolingi, gimsta mūsų šeimeose, ir mes, nieko neįtardami, džiaugsmingai viską jiems gražiname, ir dar su kaupu.

Brahmano, mokytojo žudikas kitame gyvenime serga džiova.

Karvės žudikas gimsta kupriumi arba silpnapročiu, ir tiek metų prabus pragare, kiek buvo plaukų ant nužudytos karvės kūno. Statistika teigia, kad žmogus per savo gyvenimą suryja maždaug keturias karves.

Nekaltos mergelės žudikas serga raupsais.

Moters ir neišnešioti kūdikio žudikas tampa žiauriu ir piktu žmogumi, sergančiu visomis ligomis. Abortų praktika vadinama trečiuoju pasauliniu karu, kurio žmonija apsimeta nematanti.

Svetimoteriautojas taps eunuchu.

Kas meilinas mokytojo žmonai, kentės nuo odos ligų.

Valgantis mėsą gimsta kokių nors gyvūnų, kurių suvartoja maistui tie, kurių mėsą jis valgė, būdamas žmogumi. Vėl gimus žmogaus kūne, turės raudoną veidą.

Girtuoklius ir narkomanus kankins sugedę dantys.

Brahmanas, kuris iš godumo valgo tai, ko neturėtų valgyti, kitame gyvenime bus storapilvis.

Kas valgo saldumynus, nesidalindamas su kitais, gimsta su dideliu pagurkliu.

Žmogus, dėl išdidumo ižeidęs mokytoją, bus epileptikas.

Kas niekina šventraščius, būtinai sirgs geltonlige ir tulžimi.

Apsimelavęs liudininkas bus nebylys.

Kas neteisingai skirsto maistą, gimsta vienaakiu.

Kas vagia knygas, gimsta aklu.

Kas spardo karvę ar brahmaną, gims raišu ir ligotu.

Kas meluoja, gimsta mikčiumi, o tas, kas jo klauso, gimsta kurčiu.

Nuodytojas gims su nesveika psichika.

Padegėjas bus nuplikęs.

Mėsos pardavėjas gims nevykėliu.

Kas valgo mėsą, bus ligonis.

Kas vagia brangenybes, gimsta juodadarbių ir tarnų šeimoje.

Kas vagia kitus metalus, bus skurdžius.

Kas vagia maistą, gims žiurke.

Kas vagia grūdus, gaus sarančos kūną.

Kas vagia vandenį, gims paukšteliučataka, kuris maitinasi lietaus lašais.

Kas vagia nuodus, gims skorpiono šeimoje. Nuodams priklauso ir šiuolaikiniai vaistai.

Kas vagia daržoves ir augalus, gims povais. Vagys, apšvarinantys vasarnamius, matomai mėgausis Indijos saule.

Smilkalų ir kvėpalų vagys gimsta ondatriukais, mėsą – grifais, druską – skruzdėlėm, vaisius ir gėles – beždžione.

Kas naudojasi prievarta, plėšikauja ir mėgsta medžioti, gims ožiu mėsininko namuose.

Kas nuodijasi, gimsta juoda kalnų gyvate.

Kas garsėja nežabotu charakteriu, tas gimsta drambliu negyvenamame miške.

Kas valgo nešventintą maistą, tampa tigras neįžengiamame miške. Taigi pašventinkit savo maistą, nors kartą prieš valgį pakartoję Hare Krišna mantrą.

Brahmanas, kuris apsieina be gajatri mantros, kuris dorybingumu pridengia savo klastingumą, gimsta gervės kūne.

Jeigu mokytojas nesidalina savo žiniomis su tais, kurie jų verti, jis gimsta jaučiu.

Mokinys, blogai tarnaudamas savo mokytojui, gauna gyvūno kūną – asilo arba karvės.

Kas nesvetingas geriems žmonėms, tampa pikta dvasia.

Kas apgaudinėja draugus, gimsta kalnų maitvanagiu.

Kas sukčiauja prekyboje – pelėda.

Kas griauna kitų viltis ir meilę, kas pameta žmoną, kai ji jam nebeįdomi, ilgam laikui gauna žąsino kūną.

Kas nekenčia motinos, tėvo, mokytojo ir pykstasi su seserimis ir broliais, bus tūkstančius kartų užmušamas dar negimęs.

Moteris, kuri netikusiai elgiasi su uošviais ir nuolatos kelia barnius, gimsta dėle.

Jeigu žmona barasi su vyru, ji gimsta utėle.

Moteris, kuri kabinasi ant kaklo kitam vyriškiui, pamesdama savo vyrą, gimsta skraidančia lape, gyvate ar driežu.

Kas mylisi su moterimi iš kitos šeimos, gimsta pas mešką.

Žmogus, suviliojęs santūrią moterį, tampa vaiduokliu dykumoje.

Kas tvirkina nepilnametes mergaites, tampa didžiule miškine gyvate.

Kas stengiasi suvilioti mokytojo žmoną, tampa chameleonu; draugo žmoną – asilu.

Kas kenkia gamtai, gaus kiaulės kūną. Šiuo atveju žaliųjų judėjimas labai naudingas.

Kas nepasninkauja per ekadašį, gimsta šuniu.

Brahmano žudikas gimsta asilu, kupranugariu arba buivolū.

Girtuokliai ir narkomanai gimsta vilkais, šunimis ar šakalais.

Pavogęs auksą, gauna kirmino, vabzdžio ar paukščio kūną.

Kas meilinas mokytojo žmonai, tampa žole ar krūmu.

Žmogus, ignoravęs savo pareigas ir už tai atkentėjęs keliuose pragaruose, gimsta aklu ir skurdžiumi.

Kas atėmė savo paties ar kito dovanotą žemę, šešiasdešimt tūkstančių metų gimsta išmatose kirminu.

Žmogus, jėga atėmęs tai, ką pats dovanojo, pragare kankinasi iki pat pasaulio pabaigos.

Turintis pragyvenimo šaltinį ir sklypelį žemės, turi juos ginti iš paskutiniųjų. Tas, kas negina, o plėšikauja, gimsta raišu šunimi.

Kas padeda brahmanui, gauna atlygį, prilygstantį šimto tūkstančių karvių bandai; kas atima iš jo pragyvenimo šaltinį, gimsta beždžione arba šunimi.

Kas nedalina dovanų, tampa elgeta; neturėdamas iš ko pragyventi, daro nuodėmes; už tai atlieka bausmę pragare ir vėl gimsta skurde; ratas užsidaro.

Kiekvienas turi atsiimti savo karmos vaisius, gerus ar blogus. Savaime jie neišnyksta net per milijonus gyvenimų.

Ką daryti?

Šeštoje Šrimadbhagavatam giesmėje yra pasakojimas apie brahmaną Adžamilą. Būdamas aštuoniasdešimt aštuonerių metų, jis vedė prostitutę, ir jiems gimė berniukas Narajana. Kadangi Adžamila buvo labai senas, jį bet kuriuo metu galėjo pasiimti Jamaradžas. Netikėtai jis išvydo tai, ko anksčiau niekada nematė. Vietoj Jamaradžo atėjo kažkokie baisūs žmonės, užmetė ant jo virvę ir ėmė traukti iš kūno. Jis labai išsigando ir ėmė šaukti sūnų: „Narajana!“ Tačiau jį išgirdo Pats Viešpats Narajana ir, kadangi buvo paminėtas Jo vardas, nedelsiant pas Adžamilą nusiuntė

Savo tarnus, višnudutus, kurių paskirtis – palydėti sielas į dvasinį pasaulį. Tarp jų ir jamadutų (Jamaradžos tarnų, kurie norėjo nusitempti Adžamilą į pragarą) išsiplieskė karštas ginčas. Višnudutai pasakė: „Dinkit iš čia!“ Jamadutai atsikalbinėjo, kad jie atlieka savo pareigas. Višnudutai pasakė: „Jūs teisūs, tačiau užmirštate vieną detalę – jis ištarė Dievo vardą ir taip apsilė nuo visų nuodėmių“.

Sužinoję šią istoriją, nepasidarykite išvados, kad dvasinė praktika nereikalinga, užtenka savo vaikams duoti Dievo vardus. Padarykite nors vieną žingsnį, kartokite šventus Viešpaties vardus Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare, Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare, ir jūs išsivaduosite iš reinkarnacijos rato.